

EXUVII

NR. 13 - 14
SEPT. 2014 - IUN. 2015

REVISTA LICEULUI TEORETIC
„NICOLAE BĂLCESCU”

ADOLESCENȚA

„Egoista, adolescentina singurătate, pâlپând psihedelic... Ondule sonore. Perdele fumurii între tine și lucruri. Depărtate clopote tubular. Departe în imaginație. N-ai nevoie de nimeni și de nimic. [...] O cameră și un duh risipit în zeci de culori sau soarele palid al plictiselii – totuna. Ca o nevăzută iubită sau un nevăzut iubit, singurătatea ta te învăluie... M-am așezat în raza aia de soare și-am așteptat până s-a făcut noapte. Și a doua zi, am plâns din nou, un ghem spasmodic mi se dilua în burtă, și, după ce s-a liniștit totul, am continuat să plâng așa... Îmi plăcea cum îmi curg lacrimile ferbinți pe piele. Pielea mea era curată. Fața răvășită era frumoasă. Nu mai gândeam. Aveam de partea mea doar corpul, simplu, inocent. Lumea se așezase, se curățise în jurul meu.”

(Simona Popescu, Exuvii)

CUPRINS

SUB ACORDURI EFMER ADOLESCENTINE de Ioana Hodârnău.....	2
POATE EMOȚIONAȚI, POATE STRESAȚI de Darius Negrea.....	3
UMBRELE, CULORI ȘI ELEVI NOI de Anda Stan.....	5
DESPRE ANTAGONIȘTI ȘI RĂURI DE CERNEALĂ de Anca Socaci	7
iROBOT de Adela Iosif.....	10
ZERO ROBOTICS de Marina Trif.....	11
CANTEBURY – PORTALUL CĂTRE O ALTĂ DI- MENSTIUNE de Laura Bindean.....	13
SAVURÂND CAFEAUA CU LAPTE de Mădălina Dîngă.....	15
DINAMISM ȘI GINGĂȘIE de Andrada Haș.....	16
DOUĂ PARALELE de Diana Militaru.....	17
LASĂ-MI, TOAMNĂ, POMII VERZI de Elisa Demian.....	20
INEGALABILUL POE (I) de Anamaria Mihăilă.....	22
MI-A PLĂCUT SĂ IUBESC de Ariana Rada.....	25
MURI ANIVERSAR de Andrada Haș.....	27
LITERATURA ESTE CEVA VIU de Alexandra Voicu.....	29
DEJA SCRIS de Ioana Hodârnău.....	31
OLD SCHOOL de Ruxandra Avram.....	33
CONGRES LA NIVEL PLANETAR de Darius Negrea.....	35

VERDEAȚĂ REFLEXIVĂ de Andrada Haș.....	36
AUTOSTRADA SOARELUI de Ruxandra Avram.....	37
O ZI DIFERITĂ, O LECȚIE DIFERITĂ de Ioana Hodârnău.....	38
LUNTREA CUGETĂRIILOR de Ioana Hodârnău.....	39
INEGALABILUL POE (II) de Anamaria Mihăilă.....	41
POETUL ZÂMBEȘTE (BLAGA LA 120 DE ANI) de Elisa Demian.....	45
CAHLE DE TRANSILVANIA de Andrada Haș.....	47
CE ESTE IARNA PENTRU TINE? de Iulia Giurgiu.....	50
O „SĂPTĂMÂNĂ ALTFEL” DULCE de Anda Stan.....	52
SEMNE DIN CER de Alexandra Gorgan.....	53
LITERATURĂ ȘI TOTALITARISM de Ioana Hodârnău.....	56
MEREU LA MODĂ de Geanina Gavriș.....	58
OLIMPICI PRIN ANTICHITATE, EV MEDIU ȘI CONTEMPORANEITATE de Anda Stan.....	60
FĂRĂ EXAGERĂRI...CU ȘI DESPRE FILME de Cătălin Meseșan.....	63
ALTCEVA ÎN MUZICĂ de Anda Stan.....	65
BĂLCESCU LA CEALALTĂ POARTĂ de Andrei Moșuț.....	67
OAMENI PUTERNICI de Laura Rășinar.....	69
ȘI TOTUȘI,... MEDICI de Loredana Fărcaș.....	70
ÎNVELIȘURI LEPĂDATE de Andra Coldea.....	72

Sub acorduri efemer-adolescentine

Ioana Hodârnu
clasa a XII-a F

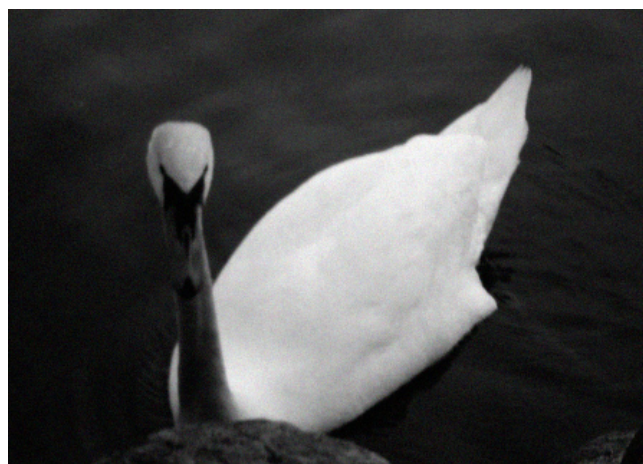
Vise tălmăcite în ascunzișurile gândului, dorințe atât de neînțelese, imposibil de cuprins între granițele realității, trăiri nemaivăzute, abandonate undeva în dinamismul unui spirit expansiv. Toate sunt ale sale. Ale adolescenței ce caută mereu să fure din imperfecțiuni înțelesul mut al vieții fragede, să oprească timpul între două zboruri: al inocenței copilăriei ori al apăsătoarei maturități.

De fapt, ce ar putea fi adolescența decât o clipă veșnic suspendată în obscurul labirint al eternității momentelor? Scânteii iluzorii ce-n apus se topesc? Sau poate misterul ființei pierdute în tezaurul întrebărilor și al răspunsurilor?

Scriu și respir. Respir adânc aerul parfumat al zilelor de tinerețe și, parcă, nu mă mai satur. Când adolescența îți sare în față, pe nepregătite, totul o ia de la zero. Ești ca un nou-născut. Tot ce ai fost încremenește și, tot ce urmează să devii, dobândește limpezime unică. Pentru prima oară, poți contempla cu privirea inițiată lucrurile mărunte, asculta intens interferența sunetelor, în fond, convergi la o transgresiune ritualică spre propria depășire a ingenuității. Reții vorbe fantasmagorice ce fascinează prin nemărginirea lor, învârți la nesfârșit piesele din care existența se formează, într-un obsedant joc, oarecum, satisfăcător, precum numeroasele fațete ale cubului Rubik.

Adolescența, într-o irepetabilă geneză, apare ca un sâmbure de simțuri umane, conduse de acea muzică a sferelor și de glasurile relicvelor ancestrale, iar între ele se conturează **Ființa** unică și tainică. *Mă doare ceva între auz și vedere*, spunea Nichita Stănescu, vădind tocmai împletirea nuanțelor din care e compusă însăși firea adolescentină – deopotrivă line, deopotrivă, involburate – precum apele în curgerea lor fluidă.

Doar acum ești tot ce s-a vrut întruchipa și voia divină, și voia vidului terestru, iar vântul proteic te poartă mereu spre misteriosul sens al formării tale. Țasta-i, cu siguranță, începutul! A ce? Prea insignifiantă ar fi explicația. Să zicem, pur și simplu, al desăvârșirii omenești.

Poate emoționați, poate stresați

Darius Negrea
clasa a X-a F

30 octombrie. Joi. Dimineață...

... nu chiar ca orice zi de joi. În orar, aceleași ore, nu pare a fi nimic în neregulă. Profesori noi, nu. Colegi noi, nu. S-ar zice că, de fapt, e o zi obișnuită de joi. Dacă îi întrebăm pe cei de la gimnaziu, chiar e o zi obișnuită de joi. Singurul eveniment ar fi, poate, un test-surpriză. Dar să îi întrebăm pe așa-zii boboci. Știți voi, cei care au făcut primii pași în junglă și care urmează să locuiască aici în următorii patru ani (cel puțin). Da, la ei pare a fi altă atmosferă. Ziua începe la fel, dar parcă nu se mai sfârșesc orele odată. Lecția de zi, lecția nouă, ochii îndreptându-se spre ceas și așteptând ca minutarul să ajungă la cifra 12, eliberând clopoțelul care să elibereze, la rândul său, ochii ce se uitau mai înainte la minutar.

Ora 16:00. Str. Universității nr. 3. SIN...

... strada mai aglomerată decât de obicei. Din toate părțile se ivesc grupuri de liceeni. Nu degeaba tema balului este *Around the world*. Doi domni diriginti ai nou-veniților îi întâmpină la intrare și îi salută cu priviri prietenoase pe toți cei care scot biletul de intrare și pășesc în interiorul *social clubului*. Poate emoționați sau poate doar stresați sunt și organizatorii, elevii din a X-a, boboci ai anului trecut, care fac kilometri prin săli, pe scări, afară și iar înapoi, înăuntru, în spatele scenei, coordonând întreaga populație. Dar să nu uităm că, de fapt, cei mai emoționați sunt înșiși претенții la titlul de Miss și Mr. Boboc ai liceului nostru. Ca în fiecare an, se oferă și titlul de Miss și Mr. Popularitate, iar cei de pe locurile 2 și 3 nu vor fi ignorați, bineînțeles.

Ora 18:30. Aceeași locație...

... După două ore de acomodare și destindere, lupta pentru coroană poate începe. Tania Fărcaș și Vlad Simonescu, încoronării de anul trecut, cheamă, pentru prima probă, cele șapte

perechi, pentru a răspunde la câte o întrebare de cultură generală. Proba se încheie relativ repede, după care se face o mică pauză de pregătire a următoarei probe. Muzica revine în centrul atenției pentru câteva minute, mișcând trupurile spectatorilor. A doua probă a implicat capacitatea de persuasiune a participanților. Aceștia aveau la dispoziție câteva minute pentru a licita niște pixuri de la fundația LEO, iar echipa care aduna cei mai mulți bani, câștiga proba. Cea mai mare suma adunată a atins 132 de lei, următoarele depășind, la fel, suta de lei. Bani care s-au adunat au fost donați în scop caritabil fundației LEO care va mijloci ajungerea acestor bani la câțiva oameni neajutorați. A treia probă și cea mai spectaculoasă a constat în pregătirea a șapte dansuri, fiecare specific unei alte țări. Următoarea probă, cea de karaoke, a testat vocea și urechea muzicală

a concurenților, care s-au distrat cântând diverse melodii. De asemenea, în acest domeniu am avut-o ca invitată pe Ilinca Băcilă, elevă a Liceului „Gheorghe Șincai”, participantă la

Vocea României, care a cântat și a impresionat prin yodeling-ul său perfect. Ca totul să se termine într-o atmosferă de petrecere, organizatorii au decis ca ultima probă să implice din nou dansul, dar, de aceasta dată, toate perechile au urcat pe scenă și au început să se miște în acord cu melodiile schimbate de DJ la aproximativ jumătate de minut. Probele s-au încheiat, iar juriul trebuia să facă socotelele și să desemneze câștigătorii acestei ediții. După mai mult de o jumătate de oră, timp în care toți cei prezenți au dansat alături de participanți, scena s-a eliberat din nou. Prezentatorii au început prin anunțarea ocupanților locului 3: Andreea Sav și Dragoș Fărcaș. Locul 2 a fost ocupat de Ana Spătariu și Alex Pop. Următorul premiu a fost cel de popularitate, câștigat de cei care au dansat țigănește, Tudor Chiș și Daria Câmpean. După câteva momente de suspans, au fost anunțați și deținătorii titlului de Miss și Mister ai anului 2014. Aceștia au fost (și încă sunt) Alexandra Simu și Maier Virgil, care au urcat pe scenă și au primit coroanele ce li se cuveneau, pe fundalul melodiei *We are the champions!*.

Umbrele, culori și elevi noi!

Stan Anda

clasa a XII-a F

Se spune că orice meserie învățată nu se uită niciodată. Exact ca mersul pe bicicletă — ai nevoie doar de câteva minute ca să ți-l aduci aminte în cazul în care nu ai mai făcut asta de mult.

Dar ce se întâmplă dacă ai fost profesor? Cu siguranță, nu uiți ce înseamnă să predai, să asculți și să faci parte din viața atâtor sute de elevi. Dar dacă ești pus în situația de a fi din nou elev, după ce ai fost dascăl atâta timp?

Ei bine, asta am aflat împreună cu profesorii seniori ai liceului nostru în această toamnă, când în 1 octombrie, am sărbătorit ca în fiecare an, **Ziua Internațională a Persoanelor**

Vârstnice.

Activitatea organizată de membrii cercului de lectură, *Simfonia umbrelor*, le-a oferit prilejul distinșilor noștri invitați să-și amintească cum e să stai în bancă și altcineva să dețină controlul a ceea ce se întâmplă în cele 50 de minute de lecție. Pe lângă aceasta, am reușit și eu să mă pun în pielea lor, să fiu cea care a predat de data aceasta și nu cea care a învățat.

Pornind de la premisa că orice culoare are o semnificație, am venit cu o idee inedită — un joc interactiv, de autocunoaștere (și, de ce nu, chiar de recunoaștere). Poate vă întrebați cum e așa ceva posibil? Ei bine, psihologul *Luscher* realizează un test psihologic prin care subiecții pot descoperi lucruri interesante despre ei, doar prin simpla alegere a unei culori (puteți să-i verificați autenticitatea, aplicându-l propriei personalități). A fost nevoie și de un pretext. Cum octombrie face cerul să plângă, umbrela s-a potrivit ca o mănășă. Astfel, după o scurtă prezentare a istoriei umbrelei, am ajuns la prima fază a jocului nostru. Domnii profesori sau, mai bine spus, noii elevi, au primit fiecare câte o umbreluță din hârtie albă și creioane colorate, fiind rugați să le coloreze. Apoi, au fost amestecate și câțiva norocoși au fost scoși la răspuns: extrageți o umbrelă și, fără a vă uita pe spate, spuneți a cui credeți că este și de ce. Sigur că nimeni nu a ghicit, dar

toată lumea a fost de acord că o anumită culoare poate fi asociată unei persoane.

Partea a doua a jocului a constat în aplicarea propriu-zisă a testului. După șapte întrebări al căror răspuns consta din, bineînțeles, alegerea unei culori, fiecare a obținut un profil psihologic care corespundea în proporții de 90% (poate chiar 100%, în unele cazuri).

Dar, probabil, cea mai educativă și distractivă parte, a fost ultima. Timp de câteva minute s-au ascultat cântece specifice diferitelor zone ale lumii și participanții au atribuit culori fiecăreia. Nu mică mi-a fost mirarea să văd că răspunsurile lor corespundeau cu ceea ce știam și eu! Astfel, personal, am învățat că:

1. Culorile au o importanță mult mai mare în viața noastră decât am tinde să credem, ne reprezintă și nu sunt doar un criteriu după care ne alegem vestimentația. 2. Profesorii pot fi, uneori, chiar cei mai pretențioși dintre elevi! 3. Doamne, să fii cadru didactic presupune la fel de multă plăcere, cât muncă și stres!

Dar să nu credeți că seniorilor nostri li s-a pregătit numai atât! Domnul profesor **Teodor Poenaru** a venit cu, de acum, tradiționala tombolă, de unde cei norocoși au plecat acasă cu unele dintre cele mai interesante (și aromate) cadouri. Totodată, au avut plăcerea de a vedea *Muzeul Școlii*, o adevărată muncă de creație și pasiune a domnului profesor **Dănuț Buzdugan**. Iar, în final, pentru că noi nu le-am lăsat prea mult timp să povestească au fost poftiți să socializeze la o minipetrecere.

E uimitor să vezi oameni care au trecut prin viață, al căror nume a fost pe atâtea buze, care și-au dedicat timpul pentru a face mai buni anii care vin în viețile altora. E de apreciat faptul că, deși unii poate nu au mai predat de ani de zile, nu ar ezita nicio clipă să spună „Da!” dacă li s-ar propune să se întoarcă la catedră.

Așadar, mulțumim celor care au organizat Ziua Seniorilor cu succes și anul acesta, doamna profesoară

Maria Dulcă și domnul profesor **Dănuț Buzdugan**, profesorilor coordonatori, **Nicolae Berindeiu** și **Teodor Poenaru**, dar și elevilor care s-au implicat (sunt prea mulți pentru a fi și ei amintiți).

Despre antagoniști și râuri de cerneală

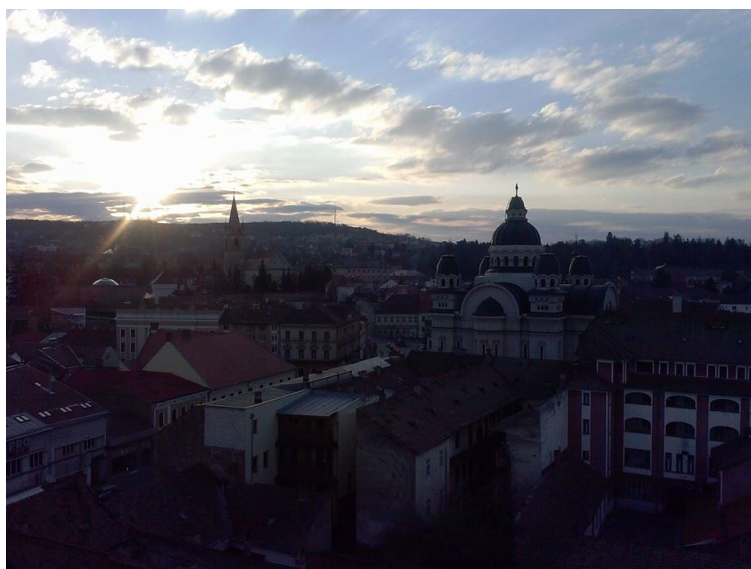

Anca Socaci
clasa a XII-a Șt
Premiul I la OLIMPIADA
NAȚIONALĂ DE LIMBA
ȘI LITERATURA ROMÂNĂ

Subsemnata Anca-Raluca Socaci, elevă în clasa a XII-a ȘT la Liceul Teoretic „Nicolae Bălcescu”, declar, prin prezența, că totul este ok. Sentințele sunt mult mai amuzante atunci când ți le asumi. Fie că e vorba de șovăielile ordinare, cum ar fi făcutul temelor sau aranjatul prin cameră, fie că vorbim de șovăielile extraordinare, care te scot brutal din propria zonă de confort, orice ultimatum așteptat cu zâmbetul pe buze nu poate să fie altceva decât un succes al amorului personal. Așa a fost pentru mine olimpiada piticilor călare pe sarchiaponi înaripați, locul și timpul perfect de întâlnire al vocilor ponderate.

Planurile, ca orice mare strategie, mi le-am făcut cu câțiva ani în urmă, în clasa a zecea, așteptând, apoi, ca o umbră machiavelică și probabil mângâindu-mi cu un surâs batjocoritor pisica neagră în colțul întunecat al unei camere, cum făceau antagoniștii din desenele animate. Am pornit la luptă mai însetată de putere decât Lăpușneanul, șiroaie de cerneală (sânge stilizat, se înțelege!) roind prin porii fini ai hârtiei de xerox. Devoram o carte după alta, ba chiar îmi mutam cutiuța de cărți de suflet din ce în ce mai aproape de pat, până când am început să renunț la convenții și mi-am îndesat toate volumele sub pernă, păzindu-le zi și noapte (și antrenând o scolioză fantastică).

La școală, eram aia pe care nu te mai chinui să o înțelegi, fiindcă, cu siguranță, tot a doua sintagmă pe care o folosește e un citat din Blaga. Nimic mai fals! Mie nici nu îmi place Blaga. Recunosc, însă, că, la un moment dat, am făcut o plăcere morbidă din a-l cita pe Baudelaire, dar părerea generală nu a suferit nicio modificare. Ce mi-e Blaga, ce mi-e Baudelaire? Vezi-ți, fată, de treaba ta, și îneacă-ți amorul personal într-o mare chinuită de suspine.

A venit, apoi, momentul mult așteptat al (re)participării la olimpiada piticilor călare pe sarchiaponi înaripați, în ultimul meu an de liceu. Prima încăierare cu divizia vocilor ponderate a avut un rezultat plăcut, care asigura banca tehnică de un final impresionant al călătoriei mele printre norișorii Olimpului; nu extraordinar, dar plăcut. Doar eu, împreună cu mâța mea deja consacrată, am știut că acest prim loc II este, de fapt, predecesorul unui loc I. Vocile tăcute ale câtorva vizionari au șoptit și ele, pe alocuri, astfel de teorii, dar nimeni nu a dat crezare spuselor din surdină.

Dintr-o etapă în alta, de la locală, apoi la județeană, apoi la națională, parcursul tăcut și sigur a împietrit odată pentru totdeauna îndoielile cu privire la veridicitatea talentelor mele vrăjitoarești și a deschis, totodată, o poartă grea, pe care o purtam, după cum se spune, ca pe un secret interzis, înăuntrul conștiinței mele. După mirobolanta calificare întru încăierarea cu piticii naționali, nimănui nu i s-a mai părut suspicios să mă clasifice ca o ciudățenie macabră. Puteam, în sfârșit, să colind coridoarele cu cărțile în brațe, atrăgând după mine privirile îngrijorate ale bunilor noștri samariteni, gata oricând să mă salveze din acest viciu al lecturii.

Dar nu, cititor scump, un asemenea întuneric ființat sub razele arzătoare ale soarelui nu poate fi convertit! Mi-am asumat cu mult drag această ipostază de geniu malefic, iar mâinile tremurânde ale celor buni nu vor putea să mă salveze.

Nu excelezi dacă ești bun, ci doar dacă ești groaznic de bun. Printr-un proces mai mult sau mai puțin logic, societatea in-

terpretează că numai cei groaznici pot să fie buni în domeniile lor. Există, firește, acel tip de om care crește cu fiecare pas, emite în jurul lui un câmp angelic, integrator, omul lângă care îți face plăcere să stai și să crești și tu în lumina edenică a personalității sale, pentru că îți ascunde astfel latura malefică a geniului. Toți ceilalți, care răsar peste noapte din prăpastii fără fund nu pot fi, deci, decât demonici în propria lor existență. Ei sunt cei care extrag lumina din ceilalți, se hrănesc cu opinii și energii exterioare și reușesc mereu să atingă cel mai înalt nivel.

Poate aș fi scăpat de acest tipar dacă nu făceam greșeala de a câștiga premiul întâi și la etapa națională. *Subsemnata Anca-Raluca Socaci, elevă în clasa a XII-a ȘT la Liceul Teoretic „Nicolae Bălcescu”, declar, prin prezenta, că totul este ok.* Îmi asum propria eroare și mă bucur din plin de ea. Am, așadar, ocazia de a prezenta un concurs național prin ochii unei sociopate. Bănuind că acest punct atrage cel mai mult atenția, voi insista asupra lui.

Călătoria a fost ok, cazarea a fost ok, mâncarea a fost ok, orașul a fost ok (mai curat decât Clujul, între noi fie vorba), colega de cameră a fost ok, subiectele au fost ok, toată lumea a fost ok. Așa am repetat întruna, în fața fiecărei persoane care mă întreba cum au decurs lucrurile. Doream, evident, să trec peste partea formală și să mă pot lăuda cum se cuvine cu

rezultatul meu miraculos. Adevărul, pentru cei puțini care au avut răbdarea să mă asculte în lungile rememorări pe care le-am făcut în urma evenimentului, era altul.

Când m-am înrolat în această călătorie fantasmagorică, am făcut-o nu pentru pitici sau pentru sarchiaponi, ci pentru aripi. N-am să-l citez pe Nichita (și sper să nu apuc ziua în care o să fiu forțată să îl citez), ci voi încerca să construiesc acest enunț cât mai firesc posibil, în cea mai riguroasă ordine logică. Nu trebuie să te naști poet pentru tot ceea ce ține de litere. În micul meu regat de carton al literelor strâmbe, plăcerea rezidă în detaliu, în valorizarea și nu neapărat poetizarea, oricărui aspect al ordinii firești. Am vrut să capăt aripi și asta nu este deloc o dorință metafizică. Am vrut să capăt aripi printr-un fond sănătos, nu printr-o formă superfluă. Dacă aș fi fost mai atentă la orele de fizică, aș fi putut susține chiar că am vrut să rezonoz cu aripile mele, să fiu numai eu cu ele, pe un vârf de munte în care să nu trebuiască să dau explicații nimănui.

Cu un oarecare regret, afirm însă că am întâlnit mai mulți pitici decât aripi. Pitici frumoși, pitici inocenți, pitici pervertiți. Pitici la care am ținut. Pitici călare pe spatele unor sarchiaponi care nu funcționează în zbor înalt prin aripi largi, ci prin benzină, pitici care nu dezamăgesc niciodată pe nimeni. M-au fascinat cu lecturile lor și, odată trecuți de primele impresii, am început să vorbim despre subiectul care ne reunea pe toți pasionații: literatura.

Am petrecut o săptămână într-un univers al bomboanelor de ciocolată. O săptămână sub influența narcoticelor și a cernelii psihedelice din care, sinceră să fiu, nu prea îmi amintesc multe. Aproape ca un alcoolic, dar lipsită de durerile de cap de a doua zi, am adus înapoi în Cluj doar emoția caldă a unei reușite pe care n-am îndrăznit nici măcar să o visez și o grămadă de cărți-premiu. Tot restul nu mai contează.

Odată trecută olimpiada, dar și sărbătorile pascale (în timpul cărora, recunosc, am avut rețineri să mă comport ca o mică tirană), mi-am revenit la forma consacrată deja de monstru cu două capete, dintre care unul e bun, pentru că vrea la medicină, iar celălalt e greșit, pen-tru că citește din plăcere și deține o medie de 100 de pagini citite pe oră. Am devenit, însă, o bestie care nu mai poate fi salvată, o ciudățenie care zâmbește prin toate ironiile și comentariile răutăcioase. *Subsemnata Anca-Raluca Socaci, elevă în clasa a XII-a ȘT la Liceul Teoretic „Nicolae Bălcescu”, declar, prin prezenta, că totul este ok.*

iRobot

Adela Iosif
clasa a VI-a C

Fizica este o știință fundamentală din ciclul științelor naturii care studiază proprietățile și structura materiei, formele mișcării ei și legile generale ale fenomenelor naturii anorganice, precum și transformările reciproce ale acestor forme de mișcare.

Teribilă materie, mă avertizează tata, pasionat de această disciplină care, zice el, are legături cu matematica. Nu se poate, iar calcule, iar formule, clasa a VI-a va fi un coșmar!!! Ei bine, doamna profesoară a reușit să ne capteze atenția cu invitația de a participa la concursul Second Space Station Robot Challenge to Launch organizat de Esa.

La început, au fost cel puțin zece colegi care au dorit să se înscrie. După ce doamna profesoară ne-a explicat în ce constă concursul, au mai rămas cinci. După scrisoarea trimisă către Esa și după o ședință cu părinții celor din grup, un băiat a renunțat. Așa a început aventura!

Inițial, ne-am întâlnit și am discutat despre proiect. Am avut parte și de ajutorul colegilor din clasa a XI-a MI: Ruxandra Coțop și Orlando Selicean, care ne-au ajutat cu idei atât despre filmuleț, cât și despre cum ar trebui să fie robotul, căci, da, suntem un grup de cinci elevi de clasa a VI-a care am construit un robot. Am decis să ne facem și tricouri cu imaginea lui și să îi dăm un nume: I Robot. Am făcut împreună și o siglă. Am început să construim împreună un robot de carton. Am avut parte și de ajutorul colegilor mai mari, dar și doamna profesoară Coțop ne-a fost alături. Miercuri a fost ultima zi de lucru, dar și una distractivă. Am terminat corpul robotului, trebuia să desenăm în mijloc, un filament de bec. Am fost ajutați de domnul profesor de desen, Cicios Dan. Apoi, am început să ne echipăm, fiecare, cu o piesă de robot, după care, colegul nostru, Orlando, a început să ne filmeze. El a fost cameramanul. Noi ne-am pregătit cu câteva fraze în engleză. După multe duble trase, dar și după câteva faze comice, videoclipul a fost aproape gata. Am mai filmat câteva scene în laboratorul de fizică și apoi am plecat acasă.

De acolo, treaba era a colegilor mai mari: Orlando Selicean, Ruxandra Coțop, Suci Radu, cărora le mulțumim pentru ajutor. Au editat filmulețul, făcându-l să fie foarte simpatic. De aceea, nu e de mirare că cei de la Esa ne-au selectat și am intrat în următoarea etapă a concursului în care va trebui să construim efectiv robotul.

Felicitările și recunoștința noastră se îndreaptă spre doamna profesoară de fizică Carmen Coțop. De acum începe greul. Urați-ne succes!

Zero Robotics

Marina Trif
clasa a X-a MI2

Una dintre cele mai interesante experiențe ale echipe Callisto, formată din Ruxandra Coțop, Raul Maier, Eliza Olariu, Orlando Selicean și Marina Trif este cea din cadrul concursului de programare Zero Robotics. Acesta a fost lansat anul trecut de NASA și MIT, în colaborare cu ESA (European Space Agency), adresându-se elevilor de liceu din toată lumea. Proiectul s-a desfășurat începând din septembrie 2014 până în ianuarie 2015 și a venit cu o serie de provocări atât din punctul de vedere al cunștințelor de informatică, fizică și matematică acumulate, cât și prin necesitatea dezvoltării abilităților de comunicare și organizare între echipe.

Concursul a constat în programarea unor sfere-satelit, inițial în cadrul unui simulator. Am primit o serie de reguli și funcții, pe care să le urmăm, respectiv utilizăm, pentru a determina sferile să urmeze o anumită traiectorie. Scopul era că acestea să facă un număr cât mai mare de poze la puncte de interes aflate pe suprafața unui meteorit. Ideea devine și mai atractivă în momentul în care începe să semene cu un adevărat joc: simulările presupun meciuri între două sfere, fiecare este controlată de codul unei anumite echipe, iar câștigătoare iese cea care a reușit să adune cât mai multe puncte, acordate pe baza numărului de poze încărcate. În prima etapă (2D) s-au înscris peste 140 de echipe, care au jucat una contra celeilalte în fiecare zi. La sfârșitul etapei 3D, în dată de 15 noiembrie am venit

seară la școală pentru a putea intra în direct cu organizatorii concursului, i vederea formării unor alianțe între echipele participante. Astfel, am ajuns să lucrăm împreună cu Robodogs (Texas) și TrISS (Massachusetts), cu care am reușit să comunicăm prin intermediul platformei Hangouts, în ciuda diferenței de fus orar. Aceștia au contribuit la codul care ne-a dus până în finală competiției din 16 ianuarie 2015, alături de alte 13 alianțe.

Evenimentul a avut loc simultan, la MIT pentru echipele americane și la sediul ESTEC din cadrul ESA, Olanda, pentru cele europene. Programul a presupus vizitarea în prima parte a zilei a sediului și o scurtă prezentare a misiunilor în spațiu realizate atât de ESA cât și de NASA. Această a inclus detalii despre Stația Spațială Internațională, modulul Columbus, Curiosity și multe

altele. A urmat un joc interactiv oferit de către organizatori participanților, în care fiecare elev era repartizat într-o echipa la întâmplare. Se urmărea capacitatea de colaborare între membri care nu se cunosc, sunt de naționalități diferite dar au un scop comun, anume acela de a programa în direct niște roboți. Ei nu erau văzuți de către participantul care scria codul, însă era îndrumat de coechipierii săi în funcție de obstacolele pe care le întâlnea robotul. În cea de-a doua parte a zilei s-a desfășurat competiția propriu-zisă, în cadrul căreia, de această dată, meciurile dintre sferile-satelit au avut loc pe Stația Spațială Internațională, fiind coordonate și comentate de 3 astronauți. Înainte de a urmări transmisiunea în direct, care a durat aproximativ 3 ore, am avut onoarea de a-i ascultă pe unii dintre cei mai mari coordonatori de proiecte de la ESA, printre care Matt Taylor, astrofizicianul din spatele misiunii Rosetta. La sfârșitul zilei evenimentului am avut parte de o cină festivă, moment în care s-au acordat premiile, dar am și avut ocazia

de a primi informații despre ce înseamnă și cum se desfășoară muncă de zi cu zi a celor de la agențiile spațiale, dar și a astronauților.

Canterbury – portalul către o altă dimensiune

profesor Laura Bindean

Dragă cititorule,

Te-ai întrebat vreodată cum ar fi dacă te-ai putea întoarce în timp, dacă ai putea vedea locurile despre care doar ai citit? Mie mi s-a întâmplat și pot spune că am fost norocoasă să găsesc portalul care m-a trimis înapoi în timp. Nu-i tocmai o idee strălucită să călătorești în partea de sus a unui autobuz supraetajat, pe drumurile denivelate și sinuoase ale ținutului *Kent*, din *Anglia*. Dar tot chinul a meritat când, după aproximativ două ore, am coborât într-un oraș desprins parcă din cărțile de istorie.

Canterbury nu este doar centrul spiritual al Bisericii Anglicane, ci și un loc cu un farmec aparte care a rămas neschimbat timp de secole. Străzile pietruite pe care te plimbi, arhitectura clădirilor,

restaurantele, pub-urile și magazinele, toate au un aspect încântător și te fac să te simți precum pelerinii oboșiți ajunși într-un final la capătul călătoriei. Canterbury nu are, probabil, o suprafață mai mare de un kilometru și jumătate, dar este plin de personalitate, iar fiecare colț, dacă faci un minim efort de imaginație, te poartă cu gândul la freamătul și viața oamenilor care au trăit pe aceste meleaguri îndepărtate. Aici parcă timpul se dilată, uiți de graba și agitația zilei și te bucuri de un *cream tea* într-una din numeroasele ceainării pe care le întâlnești pe strada principală. Cât de rare sunt momentele de tihnă, în care poți savura un ceai englezesc cu biscuiți, unt și gem, în fața unui cuptor, unde pe vatră se rumenesc delicioase prăjituri de casă! Fiind o zi

de sâmbătă, atenția mi-a fost atrasă de zarva din fața ceainăriei. Curioasă să aflu motivul, am plătit repede și am ieșit. Era o nuntă. Nimic special, ai zice, la prima vedere, dar ceea ce m-a frapat a fost *town-crier*-ul (meserie practică cu secole în urmă) care striga cât îl țineau plămâni, astfel ca toată lumea să afle detaliile fericitului eveniment.

Crainicul orașului sau dubașul, cum este cunoscut prin Ardeal, era o persoană angajată de consiliu pentru a face anunțurile publice în stradă. Acesta era îmbrăcat elaborat, într-o haină roșie cu auriu, cu pantaloni albi, cizme negre și o pălărie cu trei colțuri.

Catedrala din

Canterbury, Kent este una dintre cele mai faimoase construcții religioase din Anglia. Este reședința Arhiepiscopului de

Canterbury, cel mai înalt ierarh al Bisericii Anglicane. Capela adăpostește mormântul lui *Martin Luther King*, ucis în Memphis în 1968 și al lui *Thomas Becket*, cancelarul Angliei și favoritul regelui Henry al II-lea. Din orice unghi ai privi, cerul este dominat de celebra Catedrală din Canterbury. Am avut ca ghid un fost profesor de istorie (un om de cultură care a știut

cum să pună în valoare detaliile reci peste care ochiul nevizat ar fi trecut) care ne-a dat informații despre istoria locului, ne-a vorbit despre importanța pe care Arhiepiscopul de Canterbury o are în Biserica Anglicană și ne-a ghidat pașii către cele mai semnificative obiective.

Un ghid (chiar și audio) este întotdeauna recomandat când vizitați un muzeu sau o catedrală. Și pentru ca turul să fie complet, este necesar să rămâneți la slujbă și să ascultați corul și orga catedralei. Totul devine înălțător, eliberator și cathartic. Cea mai bună modalitate de-a explora orașul este a-l vizita pe jos. Puteți profita astfel la maximum de timpul pe care îl aveți la dispoziție, să vă bucurați de minunile pe care le ascund străduțele înguste și să vă relaxați, privind locurile pitorești de-a lungul râului Stour.

Orice ați avea în minte ca vizitator, în Canterbury găsiți combinația ideală de inspirație atemporală, creativitate și cultură, lucru care vă va face să reveniți iar și iar.

Savurând cafeaua cu lapte

Mădălina Dîngă
clasa a XII-a MI2

*Săptămâna Să știi mai multe, să fi mai bun a adus cu sine diverse activități, proiecte sau excursii. Fiecare dintre ele a venit cu ceva nou, ceva memorabil. Una dintre activitățile care și-a lăsat amprenta asupra mea este Seminarul **Celebrarea Diversității și a Multiculturalismului**, organizat de PATRIR.*

Totul a început în dimineața zilei de 7 aprilie, la *Biblioteca Județeană Octavian Goga*, cu o serie de discursuri referitoare la multiculturalism. Nu toată lumea știa ce se va întâmpla, pentru că, la fel ca mine, majoritatea venise doar din curiozitate. Savurând cafeaua cu lapte, care a devenit nelipsită din decor, participanții studiau sala albă de la ultimul etaj al clădirii, unde se dădea startul la trei zile pline. Într-adevăr, multiculturalismul și diversitatea erau prezente în fiecare colțșor, nu doar prin cei 10 invitați din diferite țări precum: România, Olanda, Spania, Marea Britanie, Franța, dar și prin diferențele dintre participanți. Astfel, am aflat că multiculturalismul nu se rezumă doar la respect reciproc, am învățat că părerea oricui contează și până la final am realizat ce înseamnă, cu adevărat, să fi cetățean european. Temele referitoare la diversitate ne-au captat tuturor atenția, pentru că s-a discutat despre probleme care ne privesc în mod direct (divergențele dintre rromi și alte etnii, cele între diferitele religii etc.). Am avut ocazia să participam la o bibliotecă vie, unde am vorbit cu persoane din China, Marea Britanie, Olanda sau Catalonia. După două zile în care am învățat cum să privim o persoană și cum să ne formăm o părere despre ea, ni s-au prezentat diferite oportunități de implicare în alte proiecte, care susțin comunicarea și depășirea granițelor dintre oameni și am împărtășit părerile despre seminarul care s-a dovedit a fi un adevărat succes.

Cele trei zile ne-au marcat pe toți și ne-au lărgit viziunea pe care o aveam despre lume, pentru că am aflat un lucru extrem de important: *nu contează ce ești, important e ceea ce faci.*

Dinamism și gingășie

Cătălina Haș
clasa a X-a F

Soarele de Prier deschide nu doar ferestrele caselor ori mugurii copacilor, ci și sufletele oamenilor, trezindu-i din îndelunga hibernare, din molatică rutină, din nocivă stare de inactivitate instalată odată cu iarna. Totul se animă, totul (re)învie și (re)dobândește dinamica de odinioară.

Astfel, în spirit primăvărat, câțiva muguri de om, elevi ai școlii noastre, au completat peisajul vivace participând la un joc de șah cu piese... pe măsura lor.

Jocul, desfășurat în curtea interioară a școlii, a adunat copii din clasele gimnaziale, coordonați de doamna profesoară Corina Sitaru, provocându-i să contribuie cât mai ingenios cu putință la meciul organizat. Atmosfera competitivă a fost întreținută de pasiunea și implicarea elevilor, care mutau piesele de șah cu sârguință în căutarea unor tactici de joc cât mai inteligente.

Competiția a divizat colectivul în două echipe, fiecare participant având ocazia să intervină în joc, pe rând. Totuși, mișcarea oricărui pion era considerată decisivă, vitală pentru câștigarea meciului.

Fiecare mutare greșită era urmată de manifestări gălăgioase: “Ooof, de ce ai făcut așa?”

Implicarea copiilor a transformat meciul – în aparență, inocent – într-un adevărat concurs pentru supremația pătratelor alb-negre, punându-le la încercare atenția și capacitatea de a se organiza în cadrul unei echipe.

La final, după două partide de joc intense, rezultatul a fost unul de egalitate, însă câțiva nu s-au mulțumit cu atât: “Dar noi am câștigat, nu?”

Dinamismul și gingășia ludică ale copiilor vor fi mereu garanții pentru tranzițiile dintre anotimpuri, energia emanată de ei concurând cu însăși cea solară.

Două paralele

Diana Militaru
clasa a XII-a MI2

– Chiar crezi că e o idee bună, mă întrebă nesigură prietena mea.

Am oftat și, în același timp, mi-am dat ochii peste cap.

– Dacă vrei vii, dacă nu, stai! E foarte simplu.

– Și dacă nu putem ieși?

– Atunci rămânem. Totuși, nu cobi, pentru că nu am niciun chef să mai stau.

Ea mă aprobă și ne îndreptăm spre poarta din spatele școlii. Universul pare să țină cu noi astăzi, îmi spun când văd că nu e nimeni.

– Hai, repede repede!

Grăbim pasul.

– Vezi că nu s-a întâmplat nimic, îi spun prietenei mele.

– Mhm. Și acum? Mergem la o cafea?

– Evident!

Ajunse la cafenea, ne așezăm pe niște fotolii foarte confortabile, eu cu spatele la ușă și comandăm două capuccino. Povestim, râdem și ne bucurăm de ora “liberă”.

– Știi ce ar fi culmea? mă întrebă prietena mea.

– Hm?

– Să vină razia, râde ea.

– Da sigur, ce razie?

Apoi, cu o mină mai serioasă: Care ar fi probabilitatea ca, în momentul respectiv, în cafenea să intre un grup de polițiști? Bineînțeles, cum universul practic se hrănește cu ironie, întrebarea mea își găsește repede răspunsul. În vecinătatea noastră confortabilă aterizează doi polițiști. Înghit în sec și încerc să văd partea plină a paharului:

– Stai liniștită, poate au venit și ei în pauză.

– Și în pauză verifică buletinele oamenilor?

Înjur în gând. Totuși, trebuie să existe o soluție.

– Și acum ce facem? Ne-am ars.

– Lasă banii pe masă și hai să plecăm.

Prietena mea se uită la mine de parcă mi-ar mai fi crescut un cap.

– Și dacă ne opresc ce facem? Fugim?

– Vom aplica metoda ta preferată: ne prefacem că suntem străini și dacă ne întrebă ceva zicem că ne grabim și iesim.

După o scurtă discuție în contradictoriu, ne hotărâm să ne încercăm norocul. Prima dată, mă ridic eu. Cu cel mai bun poker-face pe care îl am, trec de cei doi fără să fiu întrebată nimic. Norocul nu ține, însă și cu prietena mea. Unul dintre polițiști îi spune ceva la care ea,

cu cel mai fals zâmbet, bolborosește niște cuvinte în spaniolă și înaintează spre ieșire. Suntem salvate.

Stai să vezi numa când le povestim la restu' ce-am pățit.

Seara îi povestesc mamei întâmplarea. Bineînțeles că râde, dar, apoi, ca prin minune, se metamorfozează imediat în instanță implacabilă, certându-mă că am chiulit.

– Dar, mami, era oricum o oră inutilă. Știi ce aveam?

– Nu contează, nu există așa ceva, iar dacă era mai plictisitoare trebuia să stai frumos în banca ta și să citești la altceva. Dacă vă prindea?!

– Păi... probabil, ieșea un scandal monstru și ne scădea nota la purtare, mărturisesc pe un ton cât mai inocent.

Bineînțeles că nu funcționează, căci mama e deja imună la toate tehnicile mele. Mă pironeste cu privirea preț de câteva secunde, iar apoi, pe un ton ridicat, îmi spune:

– Asta mai lipsea: să mă cheme iar la școală! Parcă am stabilit că anul acesta stai cuminte în banca ta, nu comentezi și, mai ales, nu faci prostii!

– Nu comentez, îmi spus doar opinia.

Mama continuă:

– Opiniile ar trebui ținute pentru tine.

– Sunt adolescentă, tot ce am sunt opiniile mele! Și ar fi atât de plictisitor dacă nu s-ar întâmpla și lucruri de genul acesta, din când în când.

– Nu mai scoate la înaintare scuza cu adolescența, deja e cam expirată. E plină lumea de adolescenți și majoritatea nu comentează și nici nu pleacă de la școală.

Râd fiindcă această constatare a mamei sună atât de stupid. Până și ea își dă seama de acest lucru, și zâmbește ghiduş.

– Serios acum, nu poți să susții că tu nu ai plecat de la școală niciodată.

– Nu am zis asta.

– Nu direct, mormăi eu făcând pe supărata. Și ți s-a întâmplat ceva mai special? Interessant? Palpitan?

Mama stă puțin pe gânduri și când sunt convinsă că ea nu a chiulit niciodată, mama zâmbește și începe să povestească.

– Situația e asemănătoare cu a ta, dacă stau să mă gândesc mai bine. Eram prin clasa a 11-a sau a 10-a, nu-mi amintesc exact. În orice caz, ne-am decis mai mulți colegi să plecăm de la oră și am mers la Chios. Pe vremea aceea, era Securitatea care, dacă te prindea, te obliga să mergi la cules de fructe.

– Și au venit?

– Bineînțeles că da. Numai că am avut noroc cu unul din chelneri care ne-a zis cu vreo două minute mai repede.

– Și? V-ați panicat?

– Mai mult ne-am enervat; adică cine avea chef să meargă, în frig, la cules de mere?

Totuși, am acționat repede și ne-am ascuns.

– Unde, în bucatarie, am întrebat eu râzând.

– În baie. Țin minte că eram eu cu încă trei colegi. Noi am mers în baia fetelor. Tot acolo s-au ascuns doi colegi, într-o cabină. Restul băieților, în baia lor. Pe ultimii i-au prins.

– Și pe voi?

– E, și pe noi ne-a salvat faptul că eram fete. Nu au avut curajul să intre în baia noastră.

– Le-o fi fost rușine la săracii, am zis eu sarcastic. În altă ordine de idei, vezi ce importante sunt experiențele astea? Te fac să gândești rapid în situații de criză.

– Și asta ar însemna că ar trebui să nu zic nimic când lipsești de la ore?

– Păi... da. Aptitudinea mai sus menționată e foarte importantă.

– Și poate fi dobândită pe numeroase alte căi.

– Dar asta e cea mai interesantă cale. Adolescența e perioada cea mai frumoasă din viață. Nu-mi pot permite să o fac plictisitoare.

– Depinde de definiția “plictisului”.

– Chiar, tu ce crezi despre adolescență?

– E perioada din viață când înveți cel mai mult, trăiești cel mai mult și faci cele mai multe năzbâtii. Totul e amplificat, atât lucrurile bune cât și cele rele. Un eveniment fericit de mici proporții e perceput ca cel mai frumos miracol iar unul negativ ca sfârșitul lumii. Dezvolți o ură irațională față de reguli și, cu fiecare ocazie, vrei să demonstrezi că ai dreptate. Faci greșeli, o tonă de greșeli și scapi basma curată. Nimeni nu te ia în serios pentru că te consideră încă un copil, iar tu te consideri un adult. Probabil de aici apar așa-zisele probleme între generații... Gata cu filozofatul. E târziu. Trebuie să te apuci de învățat.

Am zâmbit și fără să mă contrazic, am ascultat-o. Până la urmă, noi două nu eram atât de diferite.

Lasă-mi, toamnă, pomii verzi

Elisa Demian
clasa a XI-a F

Priveam de câteva minute frumoasa rochie din vitrină. Mi se părea atât de familiară, dar totuși nu știam de unde. Ceva m-a atras în magazin și îndată am fost învăluită de muzica lui Elvis Presley. Dintr-odată mi-am amintit: rochia pe care o văzusem semăna cu cea purtată de bunica mea, într-o poză veche din albumul mamei. Atunci mi s-a conturat în minte imaginea bunicii Elisabeta și parcă o auzeam vorbindu-mi despre copilăria și adolescența ei.

Am venit pe lume într-o dimineață de primăvară, la Câmpia Turzii, exact când la radio se anunța moartea lui Stalin. Totuși, părinții mei mi-au spus că acea zi de 4 martie 1953 avea să fie de bun augur. Toată copilăria mi-am petrecut-o într-un colț de rai al Apusenilor – la Roșia Montană – alături de bunicii mei, care aveau un mic atelier de croitorie, fiind ocupați aproape tot timpul. Pentru mine, ziua părea nesfârșit de lungă și îmi dădea prilejul să fac o grămadă de boacăn: să arunc micuții pui de găină în fântână, să înfund o broască în călimara cu cerneală, să pun șopârle în varul pentru spoirea casei sau să pun un porumbel la uscat în cuptor.

*Timpul a trecut, iar eu am crescut, lăsând de-o parte mania pentru micile viețuitoare. Au început să mă preocupe lucruri cu adevărat importante (sau cel puțin așa le percepeam eu). Ascultam la radio sau la pick-up Dalida, Elvis, Gianni Morandi sau Rita Pavone, dar preferata mea rămânea întotdeauna Margareta Pâslaru, cântând cu vocea-i inconfundabilă **Lasă-mi, toamnă,***

***pomii verzi.** Într-o zi, părinții mei au adus acasă o cutie mare, ultima minune a tehnicii: un televizor rusesc cu lămpi, pe nume Temp 6, pe care l-am îndrăgit imediat. Parcă ne deschidea lumea*

cu frumoasele desene animate, cu serialul meu preferat, *Căpitanul Val-Vâtejdar* și cu o mulțime de filme cu actori îndrăgiți: *Stela Popescu, Audrey Hepburn, Michele Mercier sau Jean Marrais*. De altfel, tot televizorul reușea să ne țină în pas cu moda. Pentru noi, adolescentele, erau în vogă fustele ecosez, bluzițele simple, asortate cu o cravată. Nu lipseau nici rochiile înflorate sau jerseurile croșetate (uneori chiar de noi), cu care ne mândream mai ales în zi de sărbătoare.

Ca orice adolescentă, visam să merg la o facultate, iar apoi să îmi întemeiez o familie. Însă, după ce am absolvit liceul cu profil uman din *Câmpia Turzii, Facultatea de Medicină s-a dovedit a fi o provocare mult prea mare pentru mine, așa că nu am reușit să fiu studentă.*

M-am hotărât să mă pregătesc mult mai temeinic și am plecat la Cisteiul de Mureș, la bunica din partea mamei. Dar nu aduce anul ce aduce

ceasul căci, cunoscându-l pe viitorul meu soț, dintr-odată viața a luat o altă întorsătură: mi-am luat adio de la facultate, mi-am găsit un loc de muncă în Cluj și peste 6 luni eram căsătoriți. Aveam 20 de ani și eram fericită.

Șirul amintirilor mi-a fost întrerupt de o voce caldă:

– Doriți să cumpărați ceva?

– Nu, mulțumesc, am răspuns, ieșind grăbită, vrând, parcă, să mai păstrez magia clipelor petrecute în compania dragii mele bunici. Ei îi datorez numele, culoarea ochilor, talentul muzical și literar și îi transmit respectul și dragostea mea, continuându-i călătoria în timp și spațiu, în felul în care ea ar fi vrut să o facă.

Inegalabilul Poe

Anamaria Mihăilă
Ex-clasa a XII-a F,
2011-2012

Eu și domnul profesor Nicolae Berindeiu avem întâlnire cu oameni faini. Profesorul Teodor Poenaru: un om ce-și schimbă pălăria des, dar vorba niciodată. Un om cu mii de pasiuni.

A.M.: Domnule profesor, ați vrut mereu să faceți matematică?

T.P.: Nu. Am vrut să fiu regizor de film!

A.M.: De unde pasiunea asta pentru artă?

T.P.: Mergeam des la București. Mă duceam, de obicei, sâmbăta și veneam duminică noaptea. Așa era: mă duceam de sâmbătă dimineața

să văd spectacolele, ajungeam după-masa. Duminică vedeam și Matineu și spectacolele de seară. Ajungeam luni la Cluj. De fiecare dată după spectacole mă duceam direct în gară. De multe ori mergeam cu avionul și veneam înapoi cu trenul, să pot merge luni la ore. Am făcut drumul ăsta ani de zile. Am văzut spectacole extraordinare.

A.M.: Să vorbim mai întâi despre asta.

T.P.: Unul dintre cele mai frumoase spectacole a fost *Zbor deasupra unui cuib de cuci* cu Florin Piersic și George Motoi. ăsta a fost un actor mare, mă! Și Florin Piersic, și George Motoi! Te zguduiai când îi vedeai! În *Oameni și șoareci* l-am mai văzut, dar asta mult mai

târziu. Pe urmă, am mai văzut o piesă extraordinară, *Hagi Tudose*, în rolul principal cu Raulski. Mă, extraordinar! Juca rolul muribundului. Eu eram totdeauna atent, ținând cont de rețeaua de care profitam... Deci aveam totdeauna bilete foarte bune, pentru că aveam o rețea de ardeleni care îmi dădeau mereu bilete. Uite, și asta-ți spun! Când ajungeam la București, primul lucru era să merg la casieră, la Dorina Mercea. Mă duceam la ea și mă lua în felul următor: Professore, câte zile stai? Păi, stau două zile. Atunci, ea îmi spunea: Păi,

spectacolul ăsta l-ai văzut, ăla nu l-ai văzut. Ea știa deja ce am văzut și ce nu. Și atunci mă trimitea: Vezi că la *Teatrul Mic* este piesa aia, vezi că la *Giulești* este aia. Dădea telefon și le spunea la doamnele de acolo: *Vine un ardelean de-al meu*. Asta era rețeta: eu mă duceam prin centru, luam flori sau ciocolată și întotdeauna spray de la *Farmec*. Mă, ăsta le dădea gata! Mă prezentam apoi la doamna aia și-mi dădea biletele cu loc rezervat acolo.

A.M.: De unde provine pasiunea pentru tea-tru?

T.P.: Mă, să știi că de mic. Mă duceam cu taică-miu, Dumnezeu să-l ierte, la toate spectacolele cluje-nilor. Eu pot să spun ce s-a întâmplat în teatrul clujean și actorii mari ai teatrului clujean din 65 încoace.

N.B.: Spuneți-ne!

T.P.: Cum să nu! Era Silvia

Ghelan, o actriță extraordinară!

George Nuțescu! Geo Nuțescu pe

care l-am și cunoscut, soția lui era profesoară de matematică, ea mai trăiește, și băiatu-so și acum e regizor tehnic la *Teatrul Național* de aici, din Cluj. Acuma, cu el am fost și prieten într-un fel și după spectacole ne întâlneam și, în epoca respectivă, erau niște piese de avangardă, adică mai pe ascuns criticau regimul și atunci el îmi spunea: *No, ți-o plăcut cum am făcut, ce am făcut, cum am întors subiectul?* Era și Carmen Galin. Să nu spun de Melania Ursu. Eu pe Carmen Galin nu numai că am văzut-o pe scenă, dar pot să spun că am și jucat într-un film cu ea, eu fiind un simplu figurant. Era un film mai puțin popular despre studenții cluje-ni. S-a făcut un film aici în clădirea universității.

A.M.: Cum se numește filmul?

T.P.: Mă, nu mai știu cum îi zice. *Gaudeamus...* sau așa ceva. Filmul era făcut de un grec. Îți spun și numele regizorului: Cristo Poluxis!

N.B.: Hristu poate.

T.P.: Hristu, mă, așa! El a făcut filmul și era cu Carmen Galin. Îmi aduc aminte că ne-o chemat pe noi studenții... Îți dai seama, când era vorba de film, mă interesa! Ne-o chemat să facem figurație. Și atunci, trebuia ca noi să venim vreo șapte scări în jos și iar... erau niște filmări mai deosebite care au ținut vreo trei zile. Bun! Pe urmă, erau doi actori mari! Era ăsta, Zighi Munte, care a jucat și în filmul *Vacanță la mare* cu Iurie Darie, ei doi. Zighi Munte era un actor de comedie extraordinar! Mai era Valentino Dain care a emigrat apoi în Italia. Mai era Ion Tudorică, care, din păcat, avea un copil handicapat, apoi a avut niște necazuri. Noi ne-am tot întâlnit, că, ți-am spus, eu cu actorii mă cunoșteam și povesteam mult cu ei. Bun! Nu mai vorbesc de Silvia Ghelan care era doamna de excepție a teatrului clujean.

A.M.: Și părinții dumneavoastră erau pasionați de teatru?

T.P.: Taică-mio! Mai mult, eu îți spun, taică-miu trebuia să fie actor de teatru. El a terminat chiar actoria și a fost cu asta ce a jucat în *Tanța și Costel*. Cum o cheamă? A, Coca Andronescu. No, cu Coca Andronescu a fost coleg. Taică-miu a jucat într-o piesă de teatru atunci când era student, dar din motive familiale, din motive financiare a abandonat, mă rog... El era un funcționar foarte bun și s-a dedicat acestei meserii, dar el o avut pasiuni de aste! El a regretat toată viața că nu s-a forțat să termine facultatea aia, că n-a terminat-o, el fiind

orfan de ambii părinți n-avea cine să-l susțină, era și perioada de după război și n-a putut să termine facultatea, dar îmi zicea mie: *Vezi, eu am fost coleg cu actorul ăla, cu actorul ăla, cu ăla și, dacă eu continuiam, uite unde ajungeam. Tu nu știi cum era atunci!* Erau atunci tot felul de centre din astea de reparații. No, el le făcea la toți ăștia salariile, făcea un bilanț în funcție de cât de mult au lucrat. No, deci asta era! Da' hai să revenim la București! Mă, eu mă duceam la spectacole acolo, am văzut și piesa *Amadeus* cu marele Radu Beligan.

N.B.: După piesă cred că s-a făcut filmul.

T.P.: Da! Totuși mă, piesa am văzut-o și în alte versiuni, dar Radu Beligan a fost grozav. Era mai în vârstă, dar a jucat extraordinar! Am văzut, bineînțeles, *O scrisoare pierdută*, pe care am tot vrut să o revăd. Am crezut că generațiile tinere o să o pună în scenă. O venit aici Bleonț, dar mi-a părut rău că m-am dus. Totuși, eu sunt un iubitor al lui Caragiale, dar Caragiale nu a fost vulgar. El a fost fin, de-o finețe deosebită chiar dacă și-a criticat societatea. Bun!

N.B.: Nici nu știu dacă a făcut critică Caragiale...

T.P.: Mă, omule, o făcut o radiografie a societății lui, cu viciile, cu lucrurile bune, mă rog! Dar, totuși, el a fost un observator fin și deloc vulgar.

A.M.: Ce filme v-au plăcut?

T.P.: Ioi, filme? În epoca aia, eu mă duceam la toate filmele din oraș. Aveam caiet unde îmi notam... că, dacă eu mă pregăteam să dau la Teatru îmi scriam toate filmele cu observațiile regizorale de rigoare. Acuma, îți voi spune câțiva pe care îi apreciez eu din epoca aia, pentru că regret că nu sunt pus la punct cu ce s-a întâmplat după '90. Dar, mi-a plăcut Luis Bunuel. Țsta a fost un regizor spaniol extraordinar, unul dintre filmele de referință ale lui a fost *Viridiana*. Mă pasionau filmele astea simbolice, filmele filozofice. Un alt film fain e

Fragii săbatici a lui Ingmar Bergman. Mai era încă un regizor mare după Bergman, unul Bo Widerberg. El a făcut *Prințesa*, un film despre care am scris în revista *Cinema* pentru că era atunci un film în vogă. Mi-au plăcut și polonezii. Cyboulski! În *Cenușă și diamant*. Pe urmă, Franco Zeffirelli. N-ai văzut filmele lui celebre, *Romeo și Julieta* și *Îmblânzirea scorpiei*? El a fost un bun cunoscător al lui Shakespeare. O creat atmosfera aia, el italian, acțiunile pieselor erau în Italia... Chiar ultimul film pe care l-am văzut a fost *Îmblânzirea scorpiei*.

A.M.: Dar regizori români?

T.P.: Da! În primul rând, îmi plăcea, cu toate că nu eram specialist în film de acestea sau, dacă era să fac eu filme, nu făceam de genul ăsta, l-am apreciat foarte mult pe Sergiu Nicolaescu, cum conducea filmele istorice și, mai ales, pentru *Dacii* și pentru *Mihai Viteazul*. *Dacii* a fost unul dintre cele mai reușite filme românești. În celelalte filme ale lui a intervenit, probabil, politicul vremii de atunci, dar ăsta a fost foarte bun. O regizoare foarte bună a fost și Malvina Urșianu. Ea a avut niște filme ca niște bijuterii, niște filme lucrate așa, cu atenție, cu meticulozitate și avea actori care nu erau neapărat de primă clasă, dar erau foarte buni, cum era George Motoi sau Silvia Popovici.

N.B.: Motoi era... Era junele prim!

T.P.: George Motoi a fost la Cluj! Da... și îmi pare rău de un singur lucru. Era afiș cu George Motoi în *Hamlet* și piesa nu a mai avut loc pentru că el s-a mutat la București exact în anul acela.

(Continuare în pagina 40)

Mi-a plăcut să iubesc

Ariana Rada

clasa a XII-a MI1

Cu ochii căprui și parcă inocenți, Felicia Șerbănescu se uită la mine și așteaptă ca eu să încep să-i pun întrebările. Știu ce înseamnă dansul pentru ea și, de aceea, e persoana potrivită pentru reportajul meu.

Baletul a apărut pentru prima dată în Franța, în anul 1581. În toamna acestui an, sora reginei Louise a Franței urma să se căsătorească cu ducele de Joyeuse și dorea ca evenimentul să intre în memoria colectivă ca fiind cel mai extravagant eveniment al acelui an. Însărcinat cu pregătirea banchetului a fost *Belgioioso*, muzicianul și profesorul de dans al curții. El a conceput spectacolul *Ballet comique de la Reine*, prezentat în *Sala Bourbon a Palatului Luvru*, pe data de 15 octombrie 1581. Acesta a marcat apariția baletului, și urma să marcheze viața multor artiști și dansatori de atunci până în zilele noastre.

R.A.: Când/Cum ți-ai dat seama că vrei să devii balerină?

F.: De mică dansam mereu, chiar dacă nu am avut un exemplu în familie, iar când am văzut la televizor un ansamblu de balerine care pluteau deasupra scenei în vârful degetelor pe muzica unui vals, m-au fascinat și încă de atunci am știut că asta am să fac și eu, să ofer frumusețe, fericire și fascinație tuturor. Părinții mei nu au avut liniște până nu m-au dus la *Școala de Balet* din Cluj-Napoca, unde am studiat cu pedagogi minunați. Am absolvit acel prestigios liceu după nouă ani (din clasa

a IV-a până la final).

R.A.: Ce înseamnă baletul pentru tine?

F.: Baletul a însemnat foarte mult pentru mine, chiar viața, nu-mi imaginam cum aș putea respira fără a dansa.

R.A.: Care este personajul tău preferat și cu care te-ai identificat cel mai bine?

F.: Pe Julieta din baletul *Romeo și Julieta* de Prokofiev am simțit-o cel mai aproape de personalitatea mea, mi-a plăcut să iubesc, să urăsc și să mor pentru un ideal.

R.A.: Cum este viața de balerină? Ai făcut multe compromisuri?

F.: Viața unei balerine este plină de satisfacții dar presărată cu multe sacrificii. Mi-ar fi plăcut să pot petrece mai mult timp cu familia, cu fiica mea. Turneele și invitațiile personale mă solicitau foarte mult și da, în acest sens am fost nevoită să fac compromisuri pentru cariera mea. De câteva ori, chiar că s-a oprit timpul în loc în toiul aplauzelor furtunoase...

R.A.: Când dansezi simiți o apropiere față de public?

F.: Întotdeauna când sunt pe scenă simt emoția publicului care trăiește la aceeași intensitate ca mine rolurile pe care le interpretez. Publicul simte onestitatea artistului și percepe ușor ceea ce eu îi transmit prin dansul meu, astfel că bătăile inimilor noastre vibrează la unison. De fiecare dată am simțit că se creează acea legătură și de câteva ori chiar că s-a oprit timpul în loc în toiul aplauzelor furtunoase. Maestrul Ștefan Bănică din București îmi zicea la competiția de la Varna în 1983, că sunt înzestrată cu caldura și trec cu ușurință ram-

pa scenei, cucerind astfel publicul de la prima apariție.

R.A: Ai avut un model în viață? Care a fost acesta?

F.: Am fost propriul meu model.

R.A.: Care a fost cel mai grav accident care s-a întâmplat pe scenă?

F.: După douăzeci de ani de zile petrecuți pe scenele lumii am suferit un accident pe cât de grav pe atât de incredibil. În timpul actului al III-lea al celebrului balet Lacul lebedelor, interpretând rolul titular Odette – Odille, mi s-a rupt tendonul lui Ahile și nu am mai putut continua spectacolul, am fost operată de urgență și am revenit pe scenă abia după șase luni chinuitoare de recuperare. A fost o surpriză pentru mine. Nu am crezut că se putea întâmpla, deși acuzam dureri la tendon din timpul repetițiilor. Publicul care a fost consternat la aflarea veștii.

R.A.: Nu a fost dificil să petreci atâta timp pe drumuri, în turnee?

F.: Turneele au fost pentru mine o recunoaștere internațională a talentului meu. Nu au fost obositoare deloc, mi-aduceau fericire și împlinire profesională peste tot unde am dansat. Am știut de la început ce doresc de la viață ...

R.A.: Acum că te-ai retras din balet cu ce îți ocupi timpul liber?

F.: Da, nu mai dansez, momentan sunt într-o vacanță prelungită, am simțit nevoia să mă odihnesc. Nu am făcut lucrul acesta de când eram în școala primară. Mai mult în urma unor turnee cu cincizeci de spectacole nu am cunoscut odihna, de aceea acum mi-am luat un răgaz.

R.A: Ți-ar plăcea să reiei dansul, chiar dacă nu în ipostaza de balerină, ci în postura de coregrafă?

F.: Continui să dansez alături de viitorii dansatori care vor învăța baletul, dansul contemporan și dansul modern de la mine și pentru că eu am primit în viață foarte mult de la coregrafii, pedagogii și partenerii mei, acum este rândul meu să dăruiesc din experiența acumu-

lată de-a lungul carierei mele. Voi continua să creez pentru ei, mai ales în domeniul dansul contemporan și teatru-dans.

R.A.: Ți-ar fi plăcut ca fiica ta să-ți moștenească talentul?

F.: Da, mi-ar fi plăcut ca fiica mea să devină balerină, mai ales că, micuță fiind, promitea foarte mult, însă cu timpul a ales altă ramură a artei.

R.A.: Care este motto-ul tău în viață?

F.: Nu consider că am avut neapărat un motto după care m-am ghidat, am știut întotdeauna ce doresc de la viață și asta mi-a călăuzit pașii spre succes și în carieră și în viața personală.

Nu-mi imaginam cum aș putea respira fără a dansa.

Muri aniversar

Andrada Haș
clasa a X-a F

Seara lui 8 ianuarie avea să-l pună în lumina reflectoarelor scenei poetice transilvănene pe bine-cunoscutul scriitor Ion Mureșan. Cu ocazia aniversării a 60 de ani de existență și după un Sfânt Ion sărbătoreț, marele poet contemporan și-a lansat noul volum, denumit – într-o manieră sugestivă – *Pahar*.

Cadrul festiv a adunat nu doar personalități ale lumii literare, ci și politicieni sau artiști renumiți, alături de un public surprinzător de numeros, consumator înrăit de cultură și artă, în mijlocul căruia am avut privilegiul să mă aflu.

Am ajuns devreme în *Auditorium Maximum*, sală impunătoare a UBB (cu o denumire pe măsură), și am avut norocul de a-mi găsi cu ușurință un loc confortabil printre oamenii angajați în felurite discuții. După câteva zeci de minute, timp în care m-am gândit la o mulțime de nimicuri, am zărit întâmplător, trecând timid de pragul ușii, o pălărie și-un palton negre, ce înaintau molcom printre scaune. Sub bor se lungea un zâmbet sincer. Era Muri.

Ion Mureșan – sau, prietenește, Muri – unul dintre marii poeți ai culturii române, s-a dus pe scenă și s-a așezat modest pe-un scaun, așteptându-și rândul, școlărește, la microfon.

Primarul Emil Boc a deschis festivitatea, propunând numirea poetului drept cetățean de onoare al orașului Cluj-Napoca. *Muri a fost întrebat odată ce este inspirația pentru el. A răspuns că el aleargă neconținut în jurul lumii și că aceasta, brusc, se deschide.* (a povestit sociologul Vasile Dâncu). Primarul din comuna natală a poetului a spus că acesta e cunoscut în zonă sub numele de Ion al lui Marta a lui Ilia Țichii din Vultureni, stârnind zâmbete

pe chipurile tuturor. Ulterior, s-a spus despre Muri că e o școală, că e un poet care mai ridică, din când în când, viziera de pe ochii oamenilor, prin creațiile sale.

După o oră și ceva de elogii și povestiri, Ion Mureșan a ajuns, în cele din urmă, la microfon.

Eu nu știu acuma..să stau drept sau aplecat? Fiecare cuvânt a fost ca un baros și nu știu dacă merit toate lucrurile frumoase care s-au spus despre mine. E o surpriză pentru mine că fac 60 de ani. Aniversarea aceasta e o victorie a prieteniei.

A povestit apoi despre cele câteva revelații majore pe care le-a avut de-a lungul vieții: în clasa a treia am constatat că poezia se poate scrie de mână...și am încercat să scriu o poezie de mână...e extraordinar... nu mi-a ieșit decât mai târziu.; apoi, numele meu tipărit în revistă și pe o carte. Până atunci nu era nicio ruptură între mine și numele meu; brusc, a devenit o entitate care mă înlocuia; în cele din urmă, a spus că poezia e o dovadă a existenței lui Dumnezeu; glasul lui e perceput ca un tunet de cei care-l aud.

Cu toate că discursul său a fost destul de scurt, a pus auditorii pe gânduri: o societate bolnavă secretă poezi precum corpul care secretă anticorpi.

Festivitatea a fost încheiată cu muzica a doi artiști care m-au impresionat neșpus, cu-atât mai mult cu cât se numără printre preferații mei: Ada Milea și Bobo Burlăcianu. Împreună, au cântat versuri din vasta operă a poetului celebrat și au oferit festivității o notă în plus de jovialitate.

La plecare, am primit cu toții câte un *Pahar* din partea lui Ion Mureșan. Din partea Poetului. Din partea lui Muri.

*Și a fost seară.
Și a fost dimineață.
Dar asta a fost demult
Și o singură dată.
(Facerea lumii)*

Literatura este ceva viu

– interviu cu Ion Bogdan Lefter –

Alexandra Voicu
Ex-clasa a XII-a F
2012-2013

Subsolul librăriei Cărturești e plin de voci zumzăitoare amestecate de-a valma cu muzică jazz și vag ropote de ploaie. Undeva, în afara agitației generale, suntem noi, vădit interesați de ce are să ne spună Ion Bogdan Lefter. Dinspre grupulețul compact așezat în cerc, răzbesc, peste mulțime, râsete colorate.

Ion Bogdan Lefter: Ia ziceți, ce vreți să știți?

A.V: Ce ați început să citiți pentru prima dată? Dl. Mihai Măniuțiu a început cu literatură SF, foarte multă. Dumnevoastră?

Ion Bogdan Lefter: Eu am început, cred că destul de... banal, mai ales pentru băieți. Cred că mulți băieți de pe lumea asta, printre primele lucruri pe care le citesc, sunt romanele lui Jules Verne. Sunt romane de aventuri... iar Jules Verne e la rândul său un autor mai aventuros. Ba chiar știu și care a fost prima carte... Și anume *Insula misterioasă* a lui Jules Verne, roman, pe care l-am citit înainte să încep școala. Părinții, mama mai ales, m-a învățat să citesc înainte să merg la școala așa că eu am avut un mare avantaj față de colegii și colegele mele. Eram deja alfabetizat când m-am înscris în clasa I.

A.V: Și Dumas?

Ion Bogdan Lefter: Sigur, sigur, și Dumas, și altele. Era o colecție cu Alexandre Dumas și Jules Verne ce avea coperti diferite. Mai târziu a fost reluată în '75. Eu le-am citit când nu formau o colecție.

A.V: Mă gândeam acum la *Anpro* și discutam, la un moment dat, despre tipurile de cititori. Dumnevoastră ce tip de cititor sunteți?

Ion Bogdan Lefter: De-a lungul vieții putem să ilustrăm fiecare dintre noi câte un singur tip de cititor sau mai multe tipuri. Cred că, de obicei, cei mai mulți oameni ilustrează mai multe tipuri de cititori pentru că, în timp, din copilărie, când avem primele iubiri și până la maturitate, schimbăm vârstele, gusturile percepțiile și modurile de lectură. Până la adolescență să zicem, am parcurs și eu o tipologie de felul ăsta, probabil, standard, obișnuită. După literatura pentru copii, începem să descoperim alte genuri, alte cărți, alți autori, citim, de obicei, marea literatură a lumii. Clasicii, contemporanii și literatura nouă sunt pentru vârste mai avansate de literatură. În adolescență am început să urc altă treaptă, altă scară de tipuri de lectură, pentru că m-am îndreptat încet, încet către meseria de cititor. A fi cititor este pentru cei mai mulți oameni o situație de plăcere. Când ajungi acolo și ești cititor profesionist, ai acces la multe lucruri la care cititorii de plăcere nu au pentru că ești un expert care vede mult mai multe lucruri. Dar ai

și niște pierderi. Lectura de plăcere poate să fie o lectură mai spontană, poți să citești lucruri și foarte bune și foarte proaste. Pot să îți placă și capodopere, dar și texte modeste, afișate într-un anumit fel. Ei dacă ești expert, ești obligat să gândești și să evaluezi profesionist și, poate că pagina aia mai naivă, dar care l-a impresionat pe un cititor de plăcere, ești obligat să o taxezi cu severitate și să spui că din punctul de vedere al unui critic de literatură, o fi sentimentală și emoționantă pentru cititor, dar, totuși, nu-i bună. Pierzi până la urmă. Ești obligat să citești mereu pentru profesie. Și vezi că doar seara înainte de culcare citești de plăcere ce ai de predat a doua zi sau când ai de scris un articol despre o carte.

A.V: Și, din moment ce lectura devine o meserie, se mai poate reveni la stadiul de cititor de plăcere?

Ion Bogdan Lefter: Aici cred că se pot da două răspunsuri. Răspunsul rațional este că nu. E ca și cum ți-ai imagina un pilot de formula unu care a devenit un pilot de mare performanță, încercând să șofeze ezitant, ca un începător, sau să tamponeze mașinile de la stop. Nu poate pentru că stăpânește prea bine condusul, i-a intrat în reflex și în comportamentul de rutină performanță. Dar cred că se poate da și răspunsul celălalt și anume că oricât de expert și de specialist vei deveni, oameni suntem și ne mai păstrăm în sufletul nostru și zone de ingenuitate, de sentimentalism, care încă ne mai lasă șanse și pentru lecturi mai spontane. Răspunsul al doilea la întrebarea anterioară l-am dat și din experiența proprie, nu numai din cea de literat.

A.V: Dintre literatura contemporană și cea clasică, pe care o preferați? Care vă face o mai mare plăcere?

Ion Bogdan Lefter: Între clasici și contemporani, sigur că pendulăm tot timpul. Ca cititor, nu prea citesc autori în viață. Lecturile școlare, de exemplu, sunt preponderent lecturi din autori vechi și există reacția obișnuită a elevilor de școală care atunci când văd un autor în viață spun: Păi, cum se face? Am auzit că toți scriitorii sunt morți. Așa ne învață școala, așa ne învață manualele. Sigur că există manuale făcute mai bine și profesori deschiși spre nou și care să ne învețe că literatura e și ceva nou, nu doar ceva vechi. Dar între clasici și contemporani, chiar dacă știi că literatura este ceva viu, trebuie să te împaci iarași cu tipuri diferite de lectură. Când citești un text literar, dacă îl citești cu mai puțină naivitate, ești obligat să ții cont de contextul în care a fost scris. Nu poți să citești un text din alt secol ca și cum ar fi fost scris azi. S-ar ivi imediat niște inadvertențe, ar deveni ininteligibil, ar apărea acolo cuvinte care au ieșit din uz. Nu mai sunt aceleași moduri de comportament al oamenilor, aceleași mentalități, retorici literare ș.a.m.d. Deci, când citim cu mai puțină naivitate clasici, ne reglăm modul de lectură în funcție de epoca din care vin clasicii respectivi. Nu ne transpunem în sensul în care devenim genul de cititori ai epocilor care au fost, ci ținem doar cont de distanța care s-a creat, care a apărut între momentul scrierii textului și momentul lecturii. Pe contemporani îi citim altfel, mai participativ. Lectura de identificare e lectura care îți permite să te pui în locul personajelor. E mai greu să te pui în locul unor personaje din alte timpuri și să îți imaginezi că porți perucă, bărbat fiind, și rochii cu arcuri pe dedesubt, ca fată sau femeie. În schimb, e mai ușor să te imaginezi în situațiile în care se află, într-un text literar, personaje ale zilelor noastre.

A.V: Vă mulțumim pentru timpul acordat. A fost o plăcere să discutăm cu dumneavoastră.

Deja scris

Ioana Hodârnu
clasa a XII-a F

Un nou festival la Cluj. Și întrucât, nimic nu poate să treacă nevalorizat în urbea noastră de o maximă amploare a efervescentei culturale, un festival național de literatură a luat naștere la Cluj, tocmai pentru a se ridica la cele mai înalte așteptări, în ceea ce privește cultura prin arta literaturii.

Prima ediție a *Festivalului Național de Literatură Cluj 2014*, ne-a bucurat în perioada 5-7 octombrie cu prezența unor nume importante din sfera scriitoricească a literaturii contemporane. Astfel, punctul cel mai așteptat din cadrul festivalului a fost întâlnirea scriitorilor cu tinerii cititori în numeroase facultăți, biblioteci, școli, licee sau colegii.

Urmând, în acest sens, exemplul celorlalte instituții, liceul nostru a găzduit și el un dialog deschis cu invitații, un desant scriitoricesc, o activitate deosebită, ce și-a îndeplinit scopul de a înlătura obișnuita rutină a orelor de curs.

Ceea ce impresionează încă de la început este incredibila putere de atracție a unor cuvinte aparent obișnuite, dar care în discursul limpede al invitaților, dobândește noi valențe, noi forme de interpretare și noi posibilități de reflexie asupra a tot ceea ce aduce cu sine arta contemporană a scrisului.

Constantina Buleu, Ștefan Borbely, Horia Gârbea, Mariana Gorczyca, Adrian Lesenciuc, Riri Manor, Nicolae Oprea, Mircea Petean și Liviu Ioan Stoiciu au încântat tânărul public cu recitaluri de poezii proprii, adevărate pledoarii în sprijinul literaturii. Este foarte important să remarcăm aici, faptul că toate operele au fost inspirate din realitatea cotidiană a vieților lor, că pentru ei aceste scurte acorduri de litere reprezintă o veritabilă confesiune

a celor mai impresionante momente, ce implicit marchează în mod definitiv conștiința psihică a celor mai terifiante sentimente. După cum evidenția și Adrian Lesenciuc, trebuie să avem în vedere că există o anumită infirmitate de neînlăturat a poeziei post-moderniste, ce provine din faptul că totul a fost deja

scris, că nimic nu poate scăpa redundanței. De aceea, totul s-ar scrie în prezent, în stări de pură paralizie reflexivă, când totul se concentrează asupra cursului liber al gândirii, când tot ce se transpune sunt doar gânduri sau idei, neconstrânse de tiparele clasicizante.

Continuând mesajul scriitorului, Mircea Petean, îdeamnă la meditație asupra rolului pe care îl constituie literatura în viața noastră: *Ea poate fi prezentă sub toate formele, nu numai în cuprinsul cărților, tratatelor sau revistelor de specialitate, ci chiar în forma unor rânduri răzlețe lăsate pe o simplă pagină, nu neapărat de către profesioniști, ci chiar de către micii amatori ai măiestriei cuvintelor. Condiția unică e ca ea să fie valorizată, așa că Festivalul de Literatură dorește să contribuie la îmbunătățirea imaginii scriitorului în societate, la o mai bună cunoaștere și apreciere a artei scrisului, precum și la diversificarea mijloacelor și metodelor de promovare a lecturii.*

Închei, așadar, cu elocvențele versuri ale invitatei noastre, Riri Manor.

Nu scrii...

*Nu scrii când vrei să scrii
Nu iubești când vrei să iubești
Nu găsești când vrei să ții căutarea în mâini
Nu te prostești când vrei să te pierzi
Numai pe nepusă masă
Se așterne ca din pământ,
Ca din rai,
Ca din iad
Uluitoarea scriitură,
Uluitoarea dragoste,
Uluitoarea prostie caraghios de deșteaptă.*

Old School

Ruxandra Avram
clasa a XII-a MI1

Deci mai mergem la cafea? Da! Păi, hai că vin și eu. Ies pe poartă, e rece, dar cu cerul numai în parte acoperit de nori, așa că soarele se răsfrânge în raze parcă haotic, pe unde îi permite spațiul, cade pe obiecte în unghiuri neașteptate, *o vreme care satisface mai multă lume în același timp*, a zis. Erau pe cealaltă parte a străzii, ca aproape în fiecare zi de altfel, haideți la cafea. Acuma? Eu vin, am engleză. Mergem în Old School... ok. *E bine*, se gândește, *merg cu ei, și să nu uit, o s-o termin de scris, doar am gândit-o și iar am gândit-o, mai trebuie să-i dau o formă dacă trecem strada acuma*. Nu, stai, hai că trecem după dubiță, păi normal că o să te calce mașina într-o zi, dacă tu treci fără să te uiți și stai pe telefon, știu, *de parcă ar veni de altundeva decât din adâncurile mele*,

oricine scrie numai despre demonii lui, asta e senzația pe care o am când îl citesc pe Sabato: mă duc până pe ultima margine a prăpastiei lui personale, acolo se amestecă toți dansează și nu mă lasă să-mi iau ochii de la ei, dar vreau să cred că tot ce citesc e de la un capăt la altul sincer, altfel ar fi cea mai dureroasă și jalnică păcăleală. Suntem pe stradă cu magazinele și țigănia, aglomerată, ce bine îi acuma, toată ziua am auzit numai glume proaste de la Alex. Ce? N-o zis nimic de genul ăsta când o ieșit cu noi, probabil că nu s-o familiarizat încă cu voi, de-aia, *dacă iese fals și patetic îi dau foc*, lasă că numa' glume cu Audi-ul și Becali aud acuma. Ce?! Uite, acuma îi roșu, așa că trebuie să te oprești și să aștepti să se facă verde, zice, exagerând tonul ironic până aude râsul ei interior nervos, *oare dacă nu m-ar mai tachina la nesfârșit despre aceleași lucruri am avea vreun subiect de discuție în lumea asta*, nu înțeleg, dacă merg tot înainte, ea răspunde lent, naiv, ca într-o reclamă ieftină, și nu mă opresc când trec mașinile, o să se întâmple ceva?...mm, nimic important. Aici îi. Pe dreapta, canalul, jos, pavaj, băncile, în stânga era o boltă și intrarea într-o curte interioară mică. Intră pe rând, incredibil cum am putut s-o ratez până acuma, totuși, pare firesc să treci pur și simplu mai departe pe stradă, nu aș fi observat-o niciodată așa ascunsă în gangul ăsta, bine că există Virgil să ne ducă în locuri geniale. Curtea are viță de vie deasupra, probabil că vara și toamna miroase dulce, dar verde și aromat, sunt stivuite niște bănci colorat vopsite și intră, e mic, cald și primitiv, hai la masa aia, fiecare dintre lambriuri e o altă culoare, mai vrea cineva bere, e puțină lume și nu e gălăgioasă, sau un meniu, păi, eu știu ce vreau. Trebuie să cerem de la bar? Eu o cafea, vă rog, lungă cu lapte? scurtă cu lapte, acuma vedeți că o să vorbesc mult, că toată ziua am tăcut la școală, deci acuma o să-mi pun cuvintele cheie, dar exact unde trebuie, nu peste tot, chiar dacă ele aduc de fapt toată semnificația și substanța a tot ce încerc să spun

că aia îi, sigur?! Ai de capu' meu, fata aia îi foarte dubioasă, are dinții așa ascuțiți, da' de ce, mie chiar mi se pare chiar ok, adică *am descris jarul, metafora e limpede în mintea mea*, deci nu inteleg, ce îi pisica? *Trebuie să continui exact cu ideea cea mai importantă și să fie exact ce m-am gândit că înseamnă , nu să mă pierd în detalii*, de ce nu? Pentru că nu pot descrie ce îi din punct de vedere tehnic, o să sune incult ce zic, hai ca îs curios, păi explică-i ce-i cu pisica, da' zi-i tu, bine, am primit-o de ziua mea de la ei doi și îi de fapt.. un circuit cu ecran de Nokia, cu o baterie, și afișează o pisică minimalist desenată care dă din coadă, un crocodil și o rață, ce tare, ne-am chinuit mult s-o facem și eram sigur că n-o să-i placă, aiurea, pentru că ține de electronică, păi, da, tocmai de-aia îmi place, că ați reușit să faceți ceva așa de fain cu ea... da' de fapt, cum...aș putea să rămân să termin de scris după ce pleacă, *aș scrie acuma, și să i-o arăt lui Cuki, și trebuie neapărat să-i arăt cafeaua asta, mâine*, când l-am pus pe el să deseneze cinci cadre și unul după altul arătau ca și cum coada se unduia, cumva, și am folosit un program care convertește bitmap-urile în array of byte, cum? Păi, *asta trebuie să fie alchimie, sunt plină pe dinăuntru după ce îmi beau cafeaua, are atâta consistență și căldura, și miroase plin și familiar*. Eu plec, mai stați, eu da, își ia hârtia pe care o ținuse în buzunar și apoi o pliase și presase nerăbdător în palme în ultimul sfert de ora și începe să recitească până unde se întrerupsese din scris: *“Avea impresia că rămăsese în suspans, ca întreruperea timpurie, deși inevitabilă, nu putea înlocui finalul complet. Ca și un morman de jar, se gândea, care mocnește în interior, nu a ars complet, dar s-a acoperit la suprafață cu un strat de cenușă fină, calduță, nemișcată.”* Mâine dăm test din poezie? Ea ia pixul de pe masă și, cu cealaltă mână, revista pe care pune hârtia, și *“dacă răscolești jarul mai în adancime, lăsându-i oxigen, flacăra izbucnește imediat, scapă, întinzându-se deasupra jarului. Și era din ce în ce mai sigură că pentru a termina povestea și a trece mai departe cu adevărat...”* putem să mergem, tu vii, da, acuma, numa' nu mă mai călca, stai, scrie frenetic ultimele rânduri, mă duc să plătesc, ies pe rând pe sub boltă, la o distanță mică de ei doi, adică cam la kilometri depărtare, totuși, îi aude, păi era vorba de placa de bază, și afară se răcise mult, acum cerul era acoperit în întregime, își ridică eșarfa pe gât și merge, cu mâna strânsa pe hârtia din buzunar.

Călin, ai o brichetă, și-o dau acuma? Da, mă duc la baie, intră și toate cabinele sunt ocupate. În timp ce așteaptă se gândește că are haz să pui în scenă o dramă, dar dacă e una patetică ca a ei, o s-o facă în decorul potrivit, în buda școlii, ca doară nu în vârf de deal și cu pletele în vânt. Intră în locul fetiței care tocmai ieșise din cabină și stă pe picioarele îndoite în față closetului. Recitește textul, și textul sună sincer, cum ar fi vrut: *“...și pentru a trece mai departe cu adevărat, trebuia să aducă la suprafață tot jarul, să meargă până la capăt, pentru ca acesta să se consume complet. Când nu va mai fi rămas decât cenușa, iar toată energia potențială a fostului foc se va fi epuizat, o să poată să facă curățenie și să înceapă ceva nou.”* Dar pe foaia asta, se gândește, ar fi cam tâmpit s-o ardă. Iese în viteză, peticul de hârtie se întoarce în buzunar și bricheta galbenă la posesorul ei.

Congres la nivel planetar

Darius Negrea
clasa a X-a F

Sus, pe Bucium, în capăt,
unde ajung când merg cu 6-le,
stau pe o bancă și privesc spre Soare.
Ai zice că e seara, undeva în amurg,
nu poate fi altcumva, în acest context.
Dar e doar trei și jumătate
și cerul e de aur, bineînțeles.

Sunt două case de bilete, și două
casierice ce coordonează
pasagerii autobuzelor ce vor veni
conform orarului.
Eu le-am dat 3 lei, ele mi-au dat bilet.
Dar pasagerii împânzesc stația și toată
lumea privește
la toată lumea.
Ai zice că e o răscruce de drumuri,
bineînțeles.
Nu poate fi altcumva, în acest context.
Și auriul cerului coboară pe paltoanele
și gecile naufragaților
care pur și simplu nu seamăna prin
nimic.
Un grup de trei tocilari sunt cei care în
viitor vor salva, vasazică, țara.
Sunt trei, bineînțeles. Nu putea fi alt-
cumva, în acest context.

Puțin mai la stânga de moșneagul
gârbov, dar, cel mai probabil, înțelept,
stă cocoțată pe tocure de 15
o farmazoană.
Frumoasă și elegantă în ochii pustiului
care se vrea dur,
vulgară și desfrânată pentru baba de
lângă ea.
Un bișnițar își caută clienți, plimbân-
du-se prin mulțimea anarhic organizată,
cu mâinile în buzunar:
„– La Florești, careva?”
Grasul ăla de lângă șosea are pentru
mine o identitate,
și fata care fumează lângă casa de
bilete și bea cu poftă dintr-un energizant,
și chiar și cele două bătrâne cu năfrâmi,
cărora le e frig.
Vine autobuzul alb
care mă duce la Florești.
Mă urc în el.
Sunt toți, bineînțeles,
nu putea fi altcumva, în acest context.
Coborâm pe sub pod și tot mergem...
La urma urmei, Congresul convocat
și-a atins scopul.
Și s-a luat o decizie incontestabilă:
„Nu s-a întâmplat nimic.”

Verdeață reflexivă

Andrada Haș
clasa a X-a F

În mâna stângă un pahar
nu-l ia nimeni de la mine.
tumultul
îmi găurește cutia
undiță ieftină
cu țel costisitor
prin gaură trece un fir de nailon.

pudic iese
prin orbitele goale
încolăcindu-se
dansant
pe mâini
solzos,
aproape invizibil
prelins firav
se zvârcolește între degete.

învârte undița și umple paharul,
dospește ochii și întinde firul.

arunc spre oriunde
și încep să văd.

tensiunea crescândă
îmi leagănă capul
firul de nailon prelins doare
îmi lăcrimează viziunea
trag tare
rămân blocată

mi-am tăiat capul și firul s-a rupt
om unic.

mă întorc spre nicăieri
strâng undița craninana
arunc spre oriunde.

încep să uit
găsesc marea lărgită de vânt și sculptată
de vreme
afurisit nailon
se-nmoaie
nimic nu simt să prind

perlele gem pe fundul mării
aud ecoul lor unit

vene roșcate cu suflet gri
verdeăță reflexivă
ziua trecută emană viitor
luați acest pahar de la mine

Autostrada soarelui

Ruxandra Avram
clasa a XII-a MI1

Să fii pe autostrada soarelui
în Dobrogea.
Autocarul e vechi,
pasagerii sleiți,
amorțiți
după o zi de drum
cu oboseala dulceag acumulată.
Vântul bate puternic.

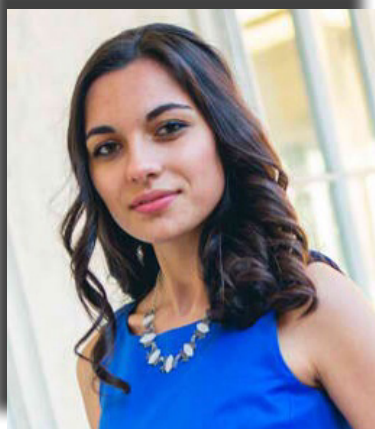
Să te uiți mirat la peisajul în vânt,
pentru că cerul e mai mare decât de obicei.
Ochiul tău e obișnuit cu orizontul
Aici e o linie dreaptă
la același nivel cu tine
și câmpia se prelungește până departe, plată.
Farmecul câmpiei, aici e altceva.

Ești totuși atras de peisajul ăsta gol.
Pe direcția autostrăzii e marea,
în aceeași măsură străina ție.
În partea opusă,
pe aceeași direcție,
coboară soarele și cea mai plăcută căldură,
cea de după-masa târzie,
după ce restul s-a epuizat.

Gustând din voluptatea momentului...
Să fie reflexe roșiatice pe pământ,
verde pârjolit în iarbă,
transparent în luna diurnă care tocmai a apărut la vest:
o seceră subțire, înclinată.

O ZI DIFERITĂ, O LECȚIE DIFERITĂ

Ioana Hodârnu
clasa a XII-a F

Este evident deja, că de ceva timp, în existența pământească a omului, s-a ajuns la o nouă criză, una la fel de crucială ca aceea a apariției Vieții în Materie. Însă, de data aceasta, ea se manifestă la nivelul apariției forței insurmontabile a raționalului, care a pus stăpânire completă pe spiritualitate, pe relația noastră de natură sacră cu divinul.

Astfel, ceea ce a încercat preotul Bogdan Ivanov să prezinte sub forma unui dialog de la suflet la suflet, este provocarea educației simțurilor, educației estetice pentru tineri, în sensul puterii și al curajului de raportare la acest Univers prin intermediul unei alte priviri, o privire îndreptată spre cunoaștere. Ar trebui, în fapt, să încercăm să depășim această lume primară, să încercăm să ne abatem gândurile vieții cotidiene, înspre bucuria faptului de a face parte din esența divină. Câți dintre noi am mai ascultat natura, câți am mai privit natura în toată splendoarea ei ? Sau câți am îndrăznit să reflectăm asupra miracolului de a fi om, de a fi stăpân al aceste naturi? Haideți să ne silim a cugeta frumos!

Aș menționa aici, îndrumarea preotului Ivanov de a acorda o infimă parte din timpul nostru reflexiei asupra *Jurnalului fericirii* al lui Nicolae Steindhart, o operă de bilanț existențial (asemenea *Lunții lui Caron* a lui Lucian Blaga), dar și una de devenire și cristalizare a unei conștiințe, un amestec inextricabil de notație cotidiană, amintire, confesiune, hermeneutică, universalitate sau metafizică.

Totodată, precum evidenția și preotul Ivanov, să încercăm a ne menține mintea mereu concentrată, ca ea să se raporteze la un punct central al puterii rugăciunii. De fapt, apelul la rugăciune survine pentru a afla răspunsul la necuprinsa întrebare *De ce?*, o singură întrebare, însă, fără răspuns. Totuși, chiar dacă el ar fi de nedescoperit, de nepătruns, acțiunea noastră nu este invazivă, căci prin rugăciune ne putem defini cunoașterea, iar o cunoaștere corectă implică o credință prin excelență liberă. În acest sens, ceea ce uimește în jurul nostru este imensa putere de alegere. Astfel, existența nu ar putea dăinui fără suflet, calitatea fundamentală a omului, așa încât, să nu ne lăsăm prinși în prăpăstii morale, căci sufletul este singurul care nu trebuie pierdut. De la el începe întregul spectacol al vieții, iluminarea destinului nostru.

Așadar, încheiind cu îndemnul preotului Ivanov de a ne umple golul sufletesc, să ne îndreptăm un simplu gând, un singur moment de reflexie, spre bucuria curiozității de a descoperi puterea divină. Prin solidaritatea cu noi înșine, să dăm valoare clipelor.

Luntrea cugetărilor

Ioana Hodârneau
clasa a XII-a F

Născut dintr-un crâmpoi de soare,/ Și o fărâmbă de pământ,/ Firul curat, gingaș și sfânt,/ Îmbobocește și dă-n floare.

Cuvinte puține, dar mărețe în frumusețea lor, sub semnul cărora, în zi de luni primăvărată, liceul nostru a asistat la o întâlnire deosebită cu IPS Andrei Andreicuț. Este nevoie și de astfel de evenimente cu tentă de reculegere, căci în toată atmosfera maladivizată a lumii actuale, nu de puține ori suntem sufocați de un sentiment de inutilitate, captivi neputinței de a ieși de sub diversele eșuări ce ne însoțesc viața.

Pornind de la exemplul lui Iisus, care cu doar doisprezece ucenici a reușit să schimbe definitiv o întreagă umanitate, invitatul nostru a încercat să ne readucă în suflete speranța că acțiunile pe care le întreprindem zilnic, nu pot să rămână nevalorificate, ceea ce nădăjduim în trudă va deveni durabil. Fericirea care urmează e profundă, e mai mult decât ne-am fi gândit vreodată că e posibil, în măsura în care existența omenească se îndreaptă spre un veșnic tărâm tămăduitor. De fapt, esența fericirii, în căutarea căreia cu toții ne aflăm, se abstrage, după cum dorește să evidențieze IPS Andrei Andreicuț, simplei trăiri oarecum hedoniste și se arată, în plenitudinea ei, spiritului dedicat introspecției spre latura misterioasă, și, în același timp, de natură divină, într-un total abandon al nemărginirii.

Totuși, subtil și aparent insesizabil, s-a proliferat, în sufletul omului, ceva care l-a făcut să creadă că plafonarea în medii închise ar putea fi soluția supraviețuirii. Acest ceva nu este decât însuși trecutul paranoic, care continuă să ne afecteze în fiecare clipă.

Continuând, într-o atmosferă relaxantă, învățăturile invitatului nostru, doamnele directoare, Marinela Zamfir, Cristina Popescu și Mirela Budișan, s-au agrenat și ele în încercarea de a

transmite cât mai lesne, o lecție viață pentru numeroșii tineri curioși, aflați în sala festivă. Pe bună dreptate, din inflexiunile vocii Cristinei Popescu, se poate observa cu câtă grijă surprinde norocul nostru, al tinerilor, de-a fi „scăpat” de supliciile zilnice la care erau supuși cei de-o vârstă cu noi, nu mai departe de câteva decenii. Atât de obișnuitul semn al crucii, azi, poate de prea multe ori, este banalizat, iar contemplarea icoanelor, de asemenea, fugitivă, dacă nu chiar inexistentă, fiind considerate ca lucruri de la sine înțelese, în vreme ce, în trecutul apropiat, putea fi considerat ca un act nebunesc de curaj ori chiar bravură. Iată cât de ușor înlăturăm fericirea de la noi, cât de indiferent ne răpim, singuri, șansa la echilibrul existențial, și cel mai important, cât de imatur ne plângem de tristețe, când tot ce trebuie făcut, este, să ne regăsim pe noi înșine prin frumusețea faptului de-a exista.

Revenind, din discuția cu iz filozofic, la teme mai trenante și mai terestre, întânirea cu IPS Andrei Andreicuț a vrut să ofere și un răspuns la problema cea mai recentă a educației, aceea a orei de religie în școli. Ea a fost greșit înțeleasă, căci scopul religiei nu este acela de-a face din tineri viitori teologi, ci oameni principial buni, cu preocupări culturale din cele mai diverse. Mai mult, ora de religie trebuie păstrată nu ca pe o oră de învățăminte greoaie, de surplus și de informații necaptate de filtrul rațiunii, ci ca pe o oră destinsă, așa încât să se aducă în atenție elementele cotidiene ce ne ancorază în viață.

Încheiind cu multe mulțumiri școlii pentru primirea onorantă, IPS Andrei Andreicuț ne-a oferit, cu un ultim gest de afecțiune, cartea despre ce mai înseamnă astăzi dragostea și libertatea.

Îndreptându-ne spre ieșire, o ultimă întrebare, răsare de nicăieri în gând. *Oare, mai putem trăi frumos?* Răspunsul pare pierdut, în tonurile cvasi-cenușii, de ploaie bacoviană ce ne așteaptă afară, deși eu aș înclina să cred că el mai este (încă) *da*.

Inegalabilul Poe

(Urmare din pagina 23)

A.M.: Ați fost și în străinătate pentru vreo piesă de teatru?

T.P.: Mă, nu. Asta regret. Eu nu sunt un nostalgic al epocii trecute, nici nu apreciez extraordinar epoca nouă, dar unul din lucrurile pe care le regret din acea perioadă este că nu aveam posibilitate să mă duc în străinătate. Să știi că, așa cum mă duceam la București, m-aș fi dus și în străinătate, poate nu în ritmul acesta, dar m-aș fi dus cel puțin o dată pe an la

Paris să văd spectacole, dacă se putea. Îți spun, aveam atunci posibilități financiare că, după ce m-am în-surat, au intervenit problemele de familie și m-am dedicat și mai mult profesiei, iar pasiunile astea le-am lăsat pe planul al doilea. Nu pot să spun că soția mea a fost un obstacol, dar situația a stat în alt fel. Eram încă profesor la C.U.G. și am mai prins o zi să mă duc la București să văd spectacole. Dar să vedeți cum! La școală au întrebat cine merge la București să aducă cataloagele. Eu imediat m-am înscris și am putut să văd și niște spectacole cu ocazia asta.

A.M.: La Operă ați fost?

T.P.: Da, bineînțeles. Am fost și la concerte simfonice.

N.B.: Pe atunci oricum toate teatrele din București erau extraordinare!

T.P.: Îmi aduc aminte că l-am văzut pe Bănică Senior la București în câteva piese extraordinare, în niște comedii de situație. L-am văzut de multe ori și pe Dem Rădulescu care, în afară că făcea poante, era un actor de comedie deosebit. Am avut o experiență interesantă cu frate-miu, care avea o părere foarte proastă despre Dem Rădulescu, până când ne-am dus împreună la un spectacol și atunci o zis: *Bă, e ceva extraordinar omul ăsta!*

N.B.: Și eu am pățit cu Ada Milea. E fascinantă dacă ești în primele rânduri. Ochii sunt uimitori la ea!

T.P.: No, de ce regizor să mai zic eu așa? Era Michelangelo Antonioni, un mare regizor. El a făcut niște filme care erau apreciate în epoca respectivă de intelectuali, pentru că erau foarte greu accesibile. El a făcut *Deșertul Roșu* și *Eclipsa*, *Noaptea* care conțineau scene foarte oboșitoare. Erau filmări cu scene lungi, în care timpul se scurge foarte lent. Unul dintre filmele mai accesibile și celorlalți a fost *Blow Up*, un film pseudo-politic. No, pe ăsta ți-l recomand să-l vezi că ăsta a fost extraordinar! Îți spun, eu l-am văzut de patru ori când a apărut. Mă duceam încă o dată să mai văd ceva ce poate nu reușeam să surprind datele anterioare. La celelalte nu, că oboseam. După ce vedeai *Eclipsa*, nu-ți mai trebuie să vezi nimic o săptămână! Erau filme din astea care te consumau. Îmi plăceau și filmele americane. Într-o vreme erau foarte dese filmele cu Edward G. Robinson, care era român, de pe undeva de lângă Brăila. Un actor foarte

bun! Păcat, mă! Trebuie să mai caut pe internet filme cu el...

N.B.: Spuneți-mi filme, că vă aduc! Am vreo două mii de filme!

T.P.: Auzi, eu am noroc și cu fiul meu care se pricepe și i-am zis: *Mă, nu pot să văd și eu un film și mi-a zis: Dă-mi mie!* Și acum orice film îi dau, el mi-l scoate.

A.M.: De obicei ce citiți?

T.P.: Mă, să știi că am citit, dar nu am fost niciodată un împătimit. Am citit numai ce mi s-a cerut la școală. Să-ți mai spun ceva! Eu am fost un amoretz de Eminescu. Când a apărut în a 10-a

Eminescu, au fost sacrificați toți ceilalți autori. Pe Creangă l-am citit mai puțin, tocmai pentru că a fost lângă Eminescu. Întreb-o pe doamna Aurora Mureșan, care are clase paralele cu mine, când ajunge pe la Eminescu, eu le recit Luceafărul și dânsa le tot spune: *Duceți-vă la domn profesor și spuneți-i să vă recite Luceafărul.*

N.B.: No, îi trimit și eu!

T.P.: Dar n-am avut clase paralele!

N.B.: Luați a 5-a anul viitor?

T.P.: Păi, nu știu!

N.B.: Nu de altceva, dar să știu ce clasă luați, să o iau și eu!

T.P.: No, asta e! Ce să-ți mai spun? Da, mă, Eminescu! Asta m-a interesat foarte mult. Și Blaga! Blaga mi-a plăcut foarte mult: *Eu nu strivesc corola de minuni a lumii/ și nu ucid/ cu mintea tainele, ce le-ntâlnesc/ în calea mea...* Din literatură am citit mai mult poezie, inclusiv Ana Blandiana, care nu se făcea atunci la școală. Apropo, eu pe Ana Blandiana am cunoscut-o într-un fel. Eu mă duceam la *Cinematecă* la București. Avem prieteni în București care-mi făceau rost de abonament la *Cinematecă* sau mergeam și intram fraudulos. Când mă duceam, dădeam telefon la hotelul București, de lângă *Teatru*. *Capșa* cred că-i zice acum...

N.B.: Pe Calea Victoriei?

T.P.: Da, acolo! Era una Aura, o cunoștință de-a mea, pe care o sunam și-mi rezerva loc. Chiar dacă aveam rude la București, nu mă duceam la ele. Eu mergeam la spectacole și ăia lucrau. Să vin la unșpe noaptea că... așa că stăteam acolo. Mai era un chelner care îmi aducea mie Pepsi-ul și din astea ce nu se găseau pe aici. Eu, bineînțeles, îi duceam câte ceva, că așa era filmul, o ciocolată, un spray, nu știu ce... și-mi rezerva loc întotdeauna. Mă mai muta dintr-o cameră în alta, dar nu mă supăram. Îmi zicea: *Profesore, a venit un grup. Nu te duci nu știi unde?* Ba da! Pe urmă, veneam automat la duduia asta a mea de la *Teatru* care, cum veneam, *Profesore, cât stai?* Drăguța de ea, știa la ce spectacole am fost și la care nu. Și-mi zicea: *Asta n-are rost să-l vezi că ăsta e slab.* Ea știa din povești! Mă trimitea ba la unul, ba la altul. Când mai aveam timp, mă duceam la *Cinematecă*. Și acuma să-ți zic. Eu eram și un tip mai boem așa și, de exemplu, când n-aveam bilete încercam să rezolv altfel. Am dat și eu 5 lei și-mi zice aia: *Nu, domnule, nu trebuie!* Am scos 10 lei, mă gândeam că n-ajunge. Și n-avrut nici așa. Am zis: *No, domnule, cât îți trebuie să mă lași să intru?* No, și am dublat suma! Și tot nu m-a lăsat! A fost când am reușit și-mi zicea: *No, stați, stați, că vă aduc eu un scaun!* Nu prea se dădeau bilete în plus. Îți cumpărau bilete pentru luna viitoare. și, stai! De unde o cunoșteam pe Ana Blandiana? Păi, cine avea bilet acolo, pe locurile alea, ăla îmi dădea mie biletul. Și atunci, eu stăteam lângă Ana Blandiana. Am nimerit de câteva ori în aceeași zonă.

A.M.: Și cum ați ajuns, totuși, la matematică?

T.P.: Bă, eu îți spun. Am fost corigent la matematică în clasa a 6-a. Părinții mei au fost exasperați! Am avut un vecin care era specialist în matematică. M-am dus la el o vară întreagă și am tot studiat, încât m-am îndrăgostit de matematică. Și, știi cum a fost și cu matematica asta? A fost interesant! No, m-a pasionat matematica și i-am spus apoi omului ăstuia... Noi făcusem clasa a 6-a. Și i-am zis: *Mă, eu m-am plictisit de exercițiile astea. Nu putem face și clasa a 7-a?* Mi-a făcut rost de cărți și eu am făcut materia înainte. Îți dai seama acuma cum m-a privit profesoara, care știa că ăsta, săracul, de-abia ia 5-ul și eu, deodată, la orice exercițiu ridic mâna. Nemaivorbind că la geometrie am șocat-o total! La geometrie eu mi-am făcut toate problemele din carte și aveam sub caietul ăla celălalt pe care lucrasem. Când venea, nici nu apuca să scrie ce se dă, ce se cere, că eu deja știam înainte. Nu-mi dădea la început decât 7: *Bine, Poenarule, 7!* Nu vreau să o condamn! O înțelegeam. Doi ani ăsta nu a putut nimic și acum... hai să-l încurajăm cu 7. Dar, după aia, la teză, am luat 10. Mi s-a părut interesant că eu știam totul foarte bine și alții mai greu. Eu îi ajutam pe ceilalți, eu eram vedeta la matematică și-am zis: *no, asta-i bună meserie! Să fiu eu profesor!* La liceu am avut un profesor foarte bun, dar nu era pedagog deloc. E drept că era și la sfârșitul carierei. Cred că ultima lui generație am fost! Mă duceam acasă și mă uitam în caiet și ziceam: *Bă, ăsta ce extraordinar a fost!* Dar acolo nu pricepeam nimic! Îți dai seama, ceilalți colegi care nu studiau cu atât mai puțin. Și atunci am zis că o să fiu profesor, dar nu tipul ăsta! Eu nu am pornit prin a-mi copia profesorul de la catedră, ci am pornit invers! Modelul meu a fost, însă, profesorul de istorie, care-mi era și diriginte. El a venit din Securitate. Asta nu mi-a plăcut! Dar era un profesor extraordinar! Eu am făcut liceul *Șincai*, un liceu teoretic, nu ca acum. Erau patru licee teoretice în oraș. Aveam și real și uman. Au fost și acolo umaniști deosebiți! Eu am fost împotriva desființării liceelor româno-maghiare. Asta-i o mare prostie! Eu am experiența unui liceu în care erau trei clase de români și una de maghiari și ne-am înțeles foarte bine, eram în echipa școlii, eram împreună și chiar șeful promoției noastre a fost de la secția maghiară. După revoluție s-o găsit ăștia că ar trebui să se despartă!

A.M.: Ce experiențe aveți din facultate?

T.P.: Mă, extraordinare! Îl am martor aici pe domnul Mărcuș, cu care am fost coleg. Eu, la facultate, am fost un student mediu. Am făcut matematică-mecanică. Am fost în grupa foarte bună. Mulți aveau rezultate foarte bune, fuseseră la olimpiade, eu nu eram așa deosebit. Eu am ieșit în evidență o singură dată. Am fost trimiși să facem practica pedagogică.

N.B.: Și ați fost coleg și cu o profesoară din Baia de Arieș.

T.P.: Da, mă, cu Mia. No, o să-ți spun eu ce o zis și Mia!

O cunoscut toată situația despre care urmează să-ți vorbesc. Eram un student mediu. Mai luam câte-o notă de 6, de 7, câte un examen îl mai picam, la celălalt luam 9... acum a scăzut prea mult nivelul facultății! Era mai seri-oasă treaba! Erau profesori buni, mă, Reckner, Munteanu! No, și la practica pedagogică, la liceul *Racovița*, fiecare ce poate. Toți se împiedică, au uitat de timp, nu predau bine... Mă, când am venit și am predat eu, toți au rămas mască! Am făcut o lecție ieșită din comun. Întrebă-l

pe Mișu! Zice: *mă, atunci te-am văzut pe tine prima dată în facultate!* Deci, eu n-am fost foarte bun teoretic, dar eram deosebit față de ceilalți, chiar dacă am fost în grupă numai cu vâr- furi. Ei nu aveau talentul de a preda. Dar eu, într-adevăr, m-am pregătit exagerat pentru orele respective. Maică-mea o spus: *Teo, nu cumva să te strici de cap cu facultatea ta!* Pentru că eu în fața oglinzii am făcut pregătirea pentru ora de atunci. Mă, eu și textul problemei l-am dictat din cap, că deja știam! No, acum referitor la Mia. Ea a venit anul acesta la mine că avea nevoie de o meditație. Ea profesoară, Mișu profesor, vine la mine. Și zic: Mia, de ce vii la mine? *Mă, vin la tine, nu la Mișu că, îți zic sincer, noi suntem profesori făcuți, dar tu ești profesor înnăscut!* Am avut, apoi, rezultate mulțumitoare. Mi-am făcut lucrarea cu domnul Țarină, cu el am făcut geometrie diferențială, o materie grea!

N.B.: No, acum ziceți-ne ceva de agricultură!

T.P.: Da, mă, și asta! Dar să știi că eu am fost și fotbalist în echipa școlii, am avut echipament din ăla special.

N.B.: N-aveți o fotografie fotbalist?

T.P.: No, aia n-am. Nu se făcea! Eu am fotografii numai din cariera de profesor și câteva din studenție. Am jucat și la *U*, la seniori, dar numai câteva luni, pentru că liceul nu-mi permitea să stau la antrenament atâta cât trebuia. Am jucat niște meciuri... Eu eram apărător. Când veneau ăia, mă luau cu totul! În ultimii ani, mi-am îndeplinit o altă pasiune mare: grădinăritul! După ce n-am mai putut juca fotbal, nu prea m-am mai ocupat de sport. Singura de care încă mă mai ocup e patinajul. Eu patinez. Și acum mă mai duc la patinoar. M-am dus la patinoar când s-a deschis la Iulius Mall. Foarte frumos! Acum mă mai duc la Cora, că-i mai mare patinoarul. La Iulius m-am dat pe gheață, cu ălalalți și s-au dat premii acolo. La un moment dat, mă duc la ăla care era acolo cu microfonul și i-am zis: Domnule, hai puțin aici! Dumneata știi că și eu dețin un record? Mă, eu sunt cel mai bătrân de pe gheață. Arată-mi unul de 59 de ani! Eu îi cunoșteam pe bătrânii care mai veneau pe gheață, dar nu erau acolo. No, și mi-au dat premiul! Și acum fac fotografii toată ziua la agricultură! Dar tu așa să te gândești, că eu fac câte două sute de fire de roșii, ardei, vinete, de toate am acolo, mai puțin cartofi, ca aici e zonă de legume din astea. Pun legume, mă ocup de ele, irig terenul, am flori frumoase... Acum mi-e plin de lalele! Apoi vin altele... sunt pasionat de dalii. Vreau acum să-mi fac un bazin cu fântână arteziană! Am deja cumpărat totul și sper că vara asta o să funcționeze. Mă, acolo nu te plictisești! Pot să beau o țuică pentru că pe mine mă duce nevastă-mea cu mașina! Da, că nevastă-mea, interesant, n-are pasiunea cu grădinăritul, dar îi place să conducă. E moartă să conducă mașina! Ea vine în grădină numai ca să se plimbe cu mașina. Drumul e mai frumos decât grădinăritul. Acum am proiect să țin și animale mai multe. Pisică am, că nu pot acolo fără ea! Îmi fac câteodată acolo singur mâncărurile pe care le vreau eu.

N.B.: Ce mâncare preferați?

T.P.: Mie îmi plac supele, dar așa cum le fac eu, nu apă chioară!

N.B.: Toți bărbații au ritualuri la mâncare, să știi!

T.P.: Sarmale... Eugătesc însă numai așa, ocazional. No, cam astea sunt pasiunile mele. Sunt multe!

Dacă nu vorbim Despre oameni și melci, găsim subiecte mai interesante: despre artă cu proful de mate!

Din seria *Oameni faini*, Teo vă salută!

Poetul zâmbește (Blaga la 120 de ani)

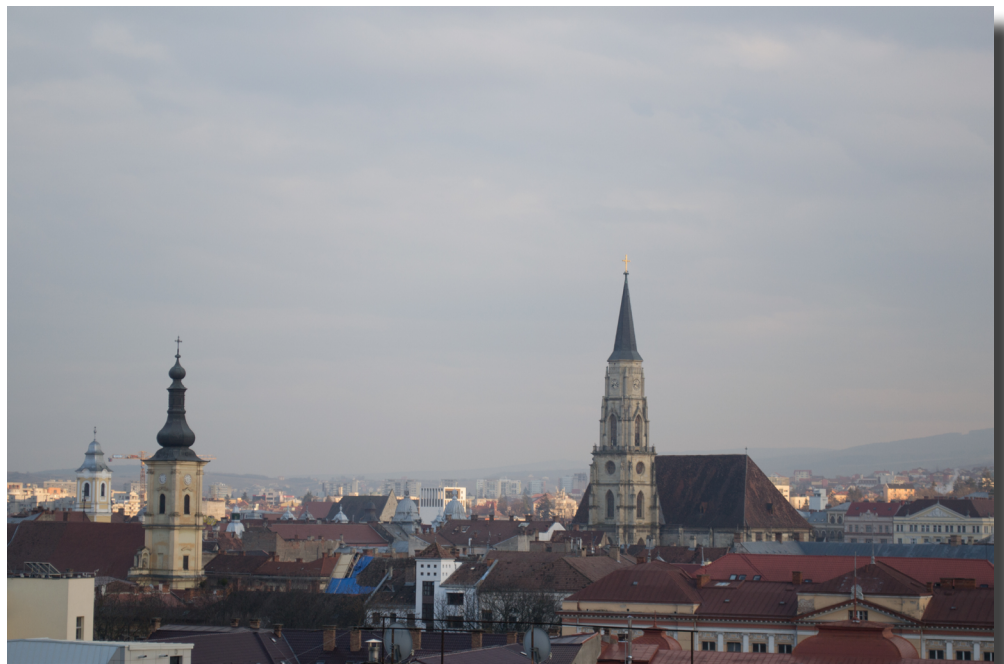
Elisa Demian
clasa a XI-a F

S-a oprit... Acum e liniște. Picurii de ploaie au încetat să mai cadă din cer. Din spatele norilor gigantici se întrevăd cu greu câteva raze de soare, dar, în final, biruiesc întunericul așternut peste orașul din inima Transilvaniei. Străzile strălucesc, în bălțile de pe marginea trotuarului se oglindește soarele, în aer este încă un miros de ploaie.

Ușa greoaie a unei cafenele se deschide încet, iar lumina cade ușor pe o pălărie deosebită a Clujului – poetul Lucian Blaga. La vederea superbului peisaj urban, deja are o idee: „*Dacă lumina ar cânta/ vărsându-și puzderia,/ noi am vedea cum cântecul/ consumă materia*”. Spectacolul inițiat de lumina pătrunzătoare continuă, așa că Blaga se plimbă pe străzile orașului care îi aparține. Observă fiecare detaliu, fiecare umbră. Fiecare lucru din jur deține o însemnătate aparte pentru domnul poet, căci, de fapt, orice reprezintă un prilej de meditație asupra lumii înconjurătoare: *Umbrele. Umbrele seamănă ce-i drept cu întunericul, dar sunt fiicele luminii.*

Lucian Blaga este, dintr-o dată, copleșit de atâta culoare și se așază pe o bancă din parc. Puțin conta că era încă udă. Dacă ai fi privit în ochii lui, ai fi înțeles că dincolo de pupilele dilatate de soarele puternic se găsește o altă lume, străbătută de o altă lumină, specială, interioară, profundă, caldă, personală. Poetul nu trăia ca restul oamenilor din Cluj. Nicidecum nu se mulțumea cu o existență

comună, ci era convins că viața înseamnă mai mult decât a accepta credințele populare ce au străbătut atâtea secole. Pentru el, *Lumina altora/ sugrumă vraja nepătrunsului ascuns/ în adâncimi de întuneric.* Avea în suflet speranța ce insista să fie simțită, o alinare a suferinței ocazionale resimțită de fiecare în parte – *dar eu,/ eu cu lumina mea sporesc a lumii taină.*

Încrezător că viața sa se bucură de a fi deosebită, dar tăcut ca întotdeauna, căci nu ar fi avut cu cine să-și împărtășească ideile extrem de complexe (*Limba nu e vorba ce o faci/ singura limbă, limba ta deplină,/ stăpână peste taine și lumină/ e-aceea-n care știi să taci.*),

Lucian Blaga, iubind plimbările, se ridică și pornește spre Biblioteca Centrală Universitară. Știa atât de bine ca a fi bibliotecar era incredibilă onoare, un adevărat omagiu adus spiritului său, de aceea mereu urca scările bibliotecii ca pe cele ale unui templu. Intră. Și, ridicându-și privirea, admiră cărțile, lumina cunoașterii atâtor pagini răsfoite, a literelor încrustate într-un catastif vechi de pe ultimul raft. Praful uitării nu reușește să acopere, însă, scânteia grațioasă a absolutului ce se ascunde în volumele numerotate atent și aranjate într-o anumite ordine în încăperea bibliotecii. Blaga râde. A descoperit, după o îndelungată căutare, *lumina raiului...* (*De unde-și are Raiul lumina? Știu: îl luminează Iadul cu flăcările lui!*).

Poetul își continuă apoi drumul pe care îl parcurge zilnic, de la templul inimii sale, biblioteca, până la apartamentul lui din cartierul Andrei Mureșanu. Soarele continua să sclipească, învăluind acoperișurile clujene cu o strălucire aparte, astăzi neobișnuită. Niciodată Blaga nu a simțit mai tare că aparține acestui oraș, că sufletul său îl respiră, că prin vene îi pulsează Clujul. Încet, inevitabil și ireversibil, în minte îi circulau și luau ființă idei inedite despre ce înseamnă această lumină ocrotitoare a orașului-minune. Privind în geam o floare ce se apleca în fața sa, tânjind după un strop de apă, imediat își spune: *Închideți o plantă la întuneric și veți vedea ce monstru diform se va produce din pricina setei sale de lumină. Oare viața omenească nu produce și ea astfel de monstruozițai în tendința sa spre lumină?*

Astăzi, Blaga încearcă să perceapă o noțiune abstractă și complexă. Lumina. Dar, totuși, simte că lipsește o parte esențială pentru a defini acest concept. A, da! Izvorul nopții! *Așa-s de negri ochii tăi,/ lumina mea.* În pragul ușii zărește privirea blândă a soției sale, iar pe chip îi se citește iubirea, necondiționată și netulburată. Poetul zâmbește. A găsit un ultim atribut al luminii. Iubirea. Fără dragostea permanentă, ca sentiment definitoriu al ființei umane, lumina dispare. Se evaporă subit și face loc întunericului etern al unei vieți trăite în nepăsare cruntă și dureroasă.

Seara, privind pe geam stelele, Domnul Poet mai are încă anumite dubii despre puterea luminii. *E moartea-atunci la căpătâiul meu?/Și în lumina lunii/ îmi numără ea oare firele cărunte?* Dar, cu siguranță, experiența sa este mult mai bogată decât azi dimineață, când privea ploaia dintr-o cafenea din centru. Acum, el privește lumina ca pe o binecuvântare, o scânteie interioară ce aduce strălucirea sufletului, cunoaștere deplină și, mai ales, iubire. Iubirea este lumină, lumina este iubire... Cu acest sentiment în inimă, înainte de a merge la culcare, Blaga inspiră adânc și exclamă încet, ca o mulțumire față de sine însuși: Lumina a crescut enorm la Cluj!

Cahle de Transilvania

Andrada Haș
clasa a X-a F

Îndrăgesc clișeele. Mă frustrează atât de tare, încât nu ezit să le folosesc cu orice prilej. Și tocmai pentru că o imagine face cât o mie de cuvinte, voi relata cum, prin experiența unui concurs național, am depășit aparenta insignifianță a sobelor, descoperind adevărate povești ascunse, sub nasul nostru, pe cahle.

Am abordat acest subiect călduros în cadrul *Concursului Național de Cultură și Civilizație în România*, la care am participat alături de colega mea, Geanina Gavriș, și de Andrei Pantea, fost elev al liceului nostru, îndrumați de profesorii Ofelia Hossu, Nicolae Berindeiu și Emilia Borza. Împreună, am cercetat tehnicile de confecționare a sobelor din cahle în spațiul transilvănean, accentuând îndeosebi aspectul lor artistic, dezvoltat pe un fundal istoric relevant – mai exact, medieval.

De fapt, primele sobe, construite în secolul al XII-lea, erau realizate din lut și din câteva cahle-borcan, având, cu preponderență, rolul unor cuptoare. Mai târziu, în jurul anului 1300, în Elveția, au apărut sobele compuse din cahle, ce au devenit, în Evul Mediu, mijlocul de încălzire predilect în zona estică și centrală a Europei.

Moda cahlelor s-a răspândit datorită călătoriilor și a comerțului, prin nobili și coloniști germani, care își doreau nu numai aprofundarea cunoștințelor, ci și căutarea unor obiecte și procedee moderne, inovatoare, pentru a-și ușura activitățile cotidi-

ene. Eficiența sobelor era conferită de consumul redus de combustibil și de posibilitatea reținerii și emanării ulterioare a căldurii, chiar după stingerea focului.

Mijloacele de producere a sobelor cu cahle variaau de la utilizarea roții olarului la producția manuală, însă majoritatea erau realizate prin imprimarea în tipare, deoarece, prin această metodă, se facilita producția în serie.

Înfățișarea cahlelor s-a modificat treptat, relevându-se caracterele tipice fiecărei perioade artistice: de la motive geometrice și vegetale simple, imitații după decoruri arhitecturale și reprezentări animaliere, până la reprezentări heraldice și bisericești sau decoruri plurivalente, exemplificând fragmente beletristice sau monștri, simboluri anonime ori alte ciudățenii. Dacă portretele, alegoriile și personificările erau la modă pe parcursul secolelor XVI-XVII, din perioada medievală s-au păstrat sobe ce redau teme cavalerești sau biblice. Începând cu secolul al XVI-lea, s-au sesizat cahle ce înfățișau reprezentanți ai Reformei și ai Vechiului Testament, în următorul secol fiind evidențiate imagini alegorice ori senzoriale, din natură. Totuși, pe durata întregului proces de dezvoltare, unele sobe cu cahle își mențin înfățișarea brută, reducând, astfel, decorul. Mai multe cahle, ilustrând modele reprezentative pentru diferite aspecte ale vieții cotidiene, au fost descoperite nu numai în arealul transilvănean.

Pe de altă parte, tema sacralității, relevând, cu precădere, subiecte ale Vechiului Testament, este una foarte răspândită pe cahle, în secolul al XVI-lea, datorită impactului reformei religioase în Transilvania.

Inițial, ne-am prezentat proiectul la nivel județean, în fața unei comisii de jurizare exigente, concurând alături de o echipă din Dej. Neștiind exact la ce să ne așteptăm, am decis să improvizăm, fără emoții, și să ne străduim să nu ne bâlbâim. Deși cu destulă experiență, Andrei n-a fost ocolit de emoții. Firește, după atâta muncă, ne era frică să nu ne încurcăm în propria noastră știință.

Amintirile îmi lasă acum impresia că prezentarea și piesa de teatru puse în scenă n-au însumat mai mult de câteva secunde, de altfel, destul de intense. Jurizarea n-a durat mai mult de o jumătate de oră – parcă o nesfârșită zi. Eram destul de siguri că vom câștiga, subiectul nostru fiind unul inedit, iar abordarea, cu totul neobișnuită.

Câteva săptămâni mai târziu, la începutul unui iunie capricios, după o călătorie relaxantă, am ajuns în București, pregătiți de faza națională. Am fost întâmpinați de căldură vărată a capitalei, festivitatea de deschidere a concursului desfășurându-se la Muzeul Țăranului Român. După ce am fost cazați la un internat, am ieșit, încet-încet, din carapacea timidității, și ne-am împrietenit cu ceilalți participanți. Ne-am culcat devreme, știind că avea să urmeze o zi grea.

De dimineață, după ce am servit micul-dejun, am plecat de la internat (situat pe undeva prin cartierul Militari) și am ajuns la Colegiul Național „Gheorghe Lazăr”, unde ne-am pregătit recuzita pentru spectacol și am verificat, pentru o ultimă oară, proiectul. Numi amintesc exact a câta echipă am fost, însă îmi amintesc că stăteam în culise, fără emoții, așteptându-ne, cuminiți, rândul. Pe scenă, totul a devenit, brusc, foarte lejer – cel puțin pentru mine.

Chiar dacă am avut niște dificultăți tehnice, am reușit să ne descurcăm și totul ne-a ieșit exact precum plănuisem. Lipsa emoțiilor și încrederea în capacitatea noastră de a improviza ne-a transformat prezentarea într-o reușită.

Imediat după prezentare, am ieșit la o plimbare cu Andrei și Geanina, hai-hui printr-un oraș ale cărui străzi nu le cunoșteam aproape deloc. Am ajuns, printr-o coincidență fericită, la McDonalds, și, după aceea, am pribegit prin bine-cunoscutele parcuri bucureștene, fără vreo traiectorie anume. Seara, întorși la internat, ne-am relaxat și am povestit câteva ore în continuu, mâncând cele mai nesănătoase dulciuri pe care le-am putut găsi în hipermarketul din cartier. La un moment dat am fost pe punctul de a adormi pe umerii colegilor mei, dar am ajuns, până la urmă, în pat, după o zi pe cât de încărcată de evenimente, pe-atât de plăcută.

Dimineața, după ce am luat micul dejun la cantina internatului, am pornit spre oraș, unde, alături de echipa din Iași – cu care ne-am împrețenit într-un mod neobișnuit, în timp ce ne așteptam rândul la baia internatului – am vizitat câteva muzee și expoziții din centru. Ne-am oprit la o terasă din centrul vechi, unde ne-am răcorit cu câte-o băutură revigorantă, și, apoi, ne-am întors cu metroul în Militari. Urma să aibe loc o petrecere în cinstea tuturor participanților, ca răsplată pentru munca depusă și interesul acordat concursului sau, mai precis,

culturii. Cu toții am îmbrăcat cele mai elegante haine pe care le aveam la dispoziție în bagaje și, bine-dispuși, ne-am căutat câte-un loc în sala festivă. Cu mâncarea servită și muzica pornită, ne-am simțit foarte bine și am aflat tot felul de lucruri noi de la participanții din celelalte zone ale țării.

Dimineața zilei următoare ne-a găsit pe toți cu bagajele pregătite în curtea internatului, gata să aflăm rezultatele competiției. Ne-am întors la Colegiul Național „Gheorghe Lazăr”, unde era afișată ierarhia finală a premianților și, încercând să evităm forfota și înghesuiala provocată, am văzut că primisem un premiu special. Atunci, ne-am dat seama că nu lucrasem în zadar și că, printre atâtea proiecte, al nostru a fost remarcat. După festivitate de premiere ne-am luat recuzita și bagajele și ne-am așteptat mașina; afară începuse să plouă, o miasmă florală extrem de plăcută persistând în atmosfera aceea lejeră, cu iz estival.

Drumul înapoi spre Cluj a durat câteva ore, dar nu le-am simțit. Peisajele atât de diverse și muzica ce-mi răsuna la maxim în urechi erau singurele entități vii în lumea mea. Atmosfera din mașină era calmă: toți, mai puțin șoferul, bineînțeles, dormeau liniștiți.

În concluzie, am descoperit o lume fascinantă, obiceiuri și imagini ce vorbesc despre viața de altădată, despre orașul medieval, despre castele, despre săli de spectacole sau interioare încălzite cu sobe de cahle.

Ce este iarna pentru tine?

Târgul de Crăciun

Iulia Giurgiu
clasa a XI-a F

Mai exact, ce este frumosul Decembrie pentru noi toți? Mereu m-am întrebat, căci, dincolo de beteață și beculețe, dincolo de colindele care umplu golul din noi, lăsat de un Noiembrie dezamăgitor... dincolo de toate acestea, am zis întotdeauna, se găsește altceva. Dar ce?

Cu gândurile acestea pășesc încă adormită pe holurile școlii, într-o dimineață de marți, cu o cutie de briose în brațe și cu multe așteptări în minte. Îmi propun ca lipsa atmosferei de Crăciun („Cum adică? Săptămâna viitoare vine Moșu’, dar zăpadă n-avem nicicum?”) să se încheie aici, acum. De ce? Pentru că, dintre toate zilele anului, astăzi – Ziua Târgului de Crăciun – este singura în care putem asocia cuvântul „școală” cu o casă veselă și primitoare, cu zâmbetele radiante ale copiilor și cu încântarea din privirile profesorilor.

Astfel, intrăm toți în joc, ne organizăm și ne impunem același obiectiv, cunoscut de toți anii de până acum: să vindem jucării și prăjituri pentru a cumpăra mici momente de fericire celor ce, din păcate, nu își permit un astfel de „lux”. După primele momente de agitație, toate prăjiturile sunt expuse cu câte o etichetă indicând prețul, iar locurile din spatele „tejghelelor” improvizate sunt ocupate de tinerii vânzători. Nu așteptăm mult și găsim și ceaiul și limonada la intrare, alături, desigur, de nelipsitele colinde, care reușesc să aducă o fărâmă din ambianța de

sărbătoare pe care lipsa zăpezii a furat-o. Profesorii organizatori anunță primii „clienți” – gimnaziul. La scurt timp, păpușile și roboțelii încep să dispară de pe rafturi, iar tăvile cu briose sunt înlocuite cu unele noi, totul pe fondul sonor al bucuriei de început de iarnă. Marea cutie cu bani se umple trecând din mână în mână, de la standul felicitărilor atent lucrate de elevi, până la micul studio foto de lângă bradul împodobit.

Încă de la început, ușile larg deschise ale sălii paisprezece sunt aglomerate de sosirea continuă a elevilor și profesorilor atrași de colinde și de zâmbetele celor din jur; fiecare copil se strecoară din mulțime cu o farfurie de plastic într-o mână și cu un pahar de ceai cald în cealaltă. Însă abia după își fac apariția adevărații critici ai muncii noastre, copilașii din clasele primare, care, veniți la finalul târgului, le cer învățătoarelor permisiunea de a-și cumpăra un fursec și o păpușă Barbie, abia apoi putem răsufla ușurați, pentru că munca noastră a avut efectul plănuțit.

Atunci mi-am dat seama că aici, la târg, nu mai avem niciunul timp de gânduri. Imediat ce părăsim, la finalul orelor, sala paisprezece, luăm cu noi buna-dispoziție strânsă de dimineață și plecăm mai pregătiți de „adevărata” sărbătoare. Numărând cu atenție banii strânși, scriind cu entuziasm pe o hârtie albă cifra și pregătindu-ne să strângem prăjiturile rămase și să rearanjăm băncile din sala de clasă, ne dăm încet seama că s-a încheiat și această zi de sărbătoare la școală. Conștientizăm faptul că acesta e Decembrie al nostru, în care (re)învățăm an de an, ca și cum am recapitula o lecție, să ajutăm, să oferim. Poate că „altceva”-ul sărbătorilor de iarnă reușește într-adevăr să se desprindă de globurile argintii și de brazii înalți din piețe, de colindători și de băuturi fierbinți, de patine de gheață și de un centru de oraș „împodobit” cu luminițe și zăpadă. Acest „altceva” al iernii noastre este sentimentul de a dăru, căldura unei

fapte bune, entuziasmul care ni se citește pe fețe în timp ce un copil de clasa a doua cugetă adânc asupra întrebării „Care din brișe e mai gustoasă?”, bucuria cu care sortăm jucăriile rămase pentru a le dona, oboseala cu care ne lăsăm să cădem pe scaune la finalul târgului și... magia care ne învăluie. Iarna pentru tine, ca pentru mine, este, cu siguranță, un micuț „târg”.

O „săptămână altfel“ dulce

Târgul de Paște

Anda Stan

clasa a XII-a F

Târgul de dulciuri poposește din nou pe la noi.

Organizat de către elevii clasei a IX-a M11 și desfășurat sub atenta supraveghere a domnilor profesori Laura Bindean, Nicolae Berindeiu și Dănuț Buzdugan, târgul de dulciuri a avut un real succes în rândul elevilor.

O alternativă sănătoasă la dulciurile comune de pe piață, târgul bălceștilor este cu adevărat o sărbătoare a gustului, prilej cu care se strâng diverși elevi puși pe fapte bune și care ne oferă diferite sortimente de prăjituri, care mai de care mai gustoase.

Astfel, cu mic cu mare, elevii s-au înghesuit la standurile amenajate, fiecare venind pregătit cu propria creație, mirosuri îmbietoare, toate pregătite să îi atragă pe cei din jur cu mireasma acestei săptămânii altfel.

Începând dis-de-diminează, târgul i-a întâmpinat pe elevi cu diferite sortimente ahtiate să ia cu asalt papilele gustative, dar și cu băuturi atât calde cât și revigorante. Până la ora 9, coridoarele zumzăiau de voci care dintre care mai entuziasmate: *Miroase bine aici. Ce se întâmplă?*, întreabă un băiat cam de 10 ani. *Se vând prăjituri la capătul coridorului*, zic eu fără să mă gândesc prea mult la răspuns. *Ah, mulțumesc!*, și copilul își continuă drumul spre noua lui țintă, fără a fi câtuși de puțin afectat de conversația cu mine. Aceaste schimburi subtile de replici au continuat pe parcursul celor 5 ore, în care târgul a fost deschis. La finalul acestora nu puteam să nu zâmbesc în fața zecilor de fețe leneșe de copii care dădeau clar de înțeles că și-au îndeplinit misiunea în acea zi, dar că mâine soarele aduce o nouă zi și o nouă șansă să o ia de la capăt. Imaginea zecilor de elevi ce colindă fericiți holurile clădirii se repetă și în următoarele zile.

Încheindu-se pe data de 8 aprilie, târgul a atins un număr impresionant de vânzări (cifra ce pare a crește exponențial de la o ediție la alta), banii adunați îndreptându-se spre familii cu o condiție financiară precară. În acest fel, elevii liceului nostru nu au fost singurii pe a căror față a fost întipărit un zâmbet larg, rămânând astfel cu o amintire dulce în urma activității.

Semne din cer

Alexandra Gorgan
clasa a XII-a MI1

Drumul nu e asfaltat, e pavat cu pietre, dar gropile și-au făcut oricum loc, deci mergem încet. Praful se ridică în aerul secetos, dar nu-mi pasă.

Încă puțin și ajungem, am trecut de părculețul din Coasta sau Julatelec, cum îi zice bunica, deci mai avem 10 minute până în sa-tul următor – Tăușeni, comuna Bonțida. E luni, 30 aprilie, afară sunt 28 de grade, iar eu cu ai mei, am hotărât să mergem la țară să i- naugurăm cabana care era cândva casa părintească. Stau pe scaunul din dreapta, ascultând radioul. Melodia *Imagine* a lui John Lennon se potrivește cu atmosfera primăvărată de afară. Merg cu geamul deschis. Trebuie să rămână deschis doar așa pot simți acel miros care mă pătrunde din prima clipă, care stă înfapt acolo, impregnat în cămașa bunicii și în așternuturile de pat. Acel miros intens de praf, amestecat cu cireșii înfloriți și animalele domestice care se plimbă nestingherite pe mijlocul drumului. În depărtare, se zărește Monumentul. E ceva unic, nu-mi aduc aminte să mai fi văzut așa ceva înainte.

Trebuie să pun mai multe întrebări:

– Buni, dar de când îi monumentul aici?

Bunica nu a părut deranjată sau uimită de întrebarea mea, a surâs, a privit monumentul, fără să se oprescă, apoi a zis:

– Apoi, scumpa lui bunica, de mult. O durat mult până să

îl termine, dar de când l-o terminat o trecut cam șapt ani.

– Dar ce scop are și cine l-a construit?

– L-o construit un consătean, ca să aducă ploaia.

Tata care tocmai îmi lua oala din mâini, îmi vine în ajutor:

– Dacă vrei mai multe detalii despre monument de ce nu te duci la domnul Ilisie, de peste drum?

Monument de speranță

Până să traversez curtea noastră și strada, eram transpirată. Acum înțelegeam căldurile mari. Am trecut prin iarba verde care îmi gâdila picioarele prin șlapi și pe lângă trandafirii de toate culorile din preajma cărării care ducea sub cireși. Acolo l-am văzut pe domnul Ilisie. Pregătise leagănul și o măsuță cu trei căni și un canceu. Pe leagăn erau și câteva ziare vechi.

– Bună ziua, am salutat eu.

– Haide, Alexandra te așteptam.

M-am așezat pe balansoar, s-a așternut liniștea. Nu știam de unde să încep.

– De cât timp există monumentul în satul acesta?

– Lucrările au început în 1994 și au fost finalizate în 2004, a răspuns el, cu date exacte zâmbind ca un elev care știe răspunsul pentru doamna învățătoare. Îmi aduc aminte sfârșitul fiecărei etape, căci era marcat de un festival ritualic. Așa s-a povestit. Personal nu am văzut niciunul. Dar știu că erau sărbătorite în centrele vieții comunitare: biserica, școala și căminul cultural. Oamenii care mai trăiesc spun că monumentul era ultima lor speranță. Datele lui precise mi-au dat curaj. L-am privit pe domnul Ilisie care tocmai turna ceai sau suc în căni.

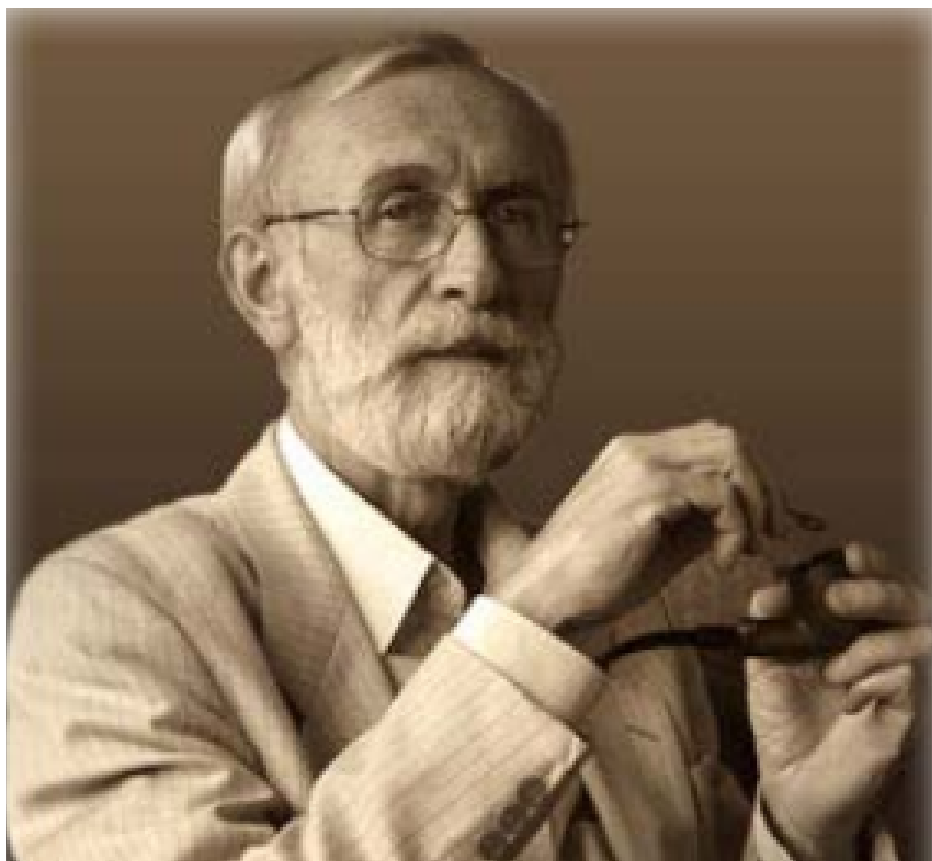
– Și cine l-a construit?

– Numele lui este Alexandru Chira și a fost pictor. Domnul Ilisie s-a așezat pe leagăn lângă mine, acesta scârțînd ușor sub greutatea noastră.

– A fost un om extraordinar, foarte talentat în opinia mea, și-a exteriorizat prea puțin acea sclipire de geniu. Monumentul pe care l-a proiectat și l-a finalizat este unic în lume!

O „sclipire de geniu”

– Dar cine a fost Alexandru Chira, care este povestea lui? De ce tocmai aici a construit un monument unic? (Deveaneam foarte curioasă, fiindcă într-un loc uitat de lume în care doar câteva familii își duc veacul, există un monument unic în lume.)

– Alexandru Chira s-a născut în 1947, aici. A fost mereu o fire creativă și sensibilă. Eu l-am cunoscut la Cluj când termina Liceul de Arte, adevărata noastră prietenie s-a legat în ultimii ani de viață în care s-a întors în Tăușeni.

– A murit? vocea mea trăda uimirea și emoțiile.

– Da, anul trecut într-o vreme, era destul de tânăr încă. Totuși, ceva se întâmplase cu el, trăia singur, izolat, nu mai mergea la Cluj și își fuma pipa... asta era singura lui alinare, așa îmi zicea, mi-a explicat el, în timp ce privea grădina cu trandafiri.

– Cu ce scop a fost construit?

– Monumentul se numește *De semne spre cer pentru ploaie și curcubeu* - el are paisprezece piese cu următoarele denumiri (și a început să mi le înșire pe rând, numărând pe degete, în timp ce s-a întors și le privea): 1. Casa Păstorului (sau a Îngerului); 2. Oglinda pentru Semănător; 3. Casa Păsării de Foc sau Casa Ploii; 4. Model pentru Curcubeu; 5. Fântâna Oglinzii cu Memorie; 6. Oglinda cu Memorie; 7. Oglinda pentru Reflectare; 8. Două Proiecte de Drum; 9. Clopotele Tăcerii; 10. Icoană pentru Ploaie și Curcubeu; 11. Icoană Rotativă pentru Mesaje; 12. Icoane Senzoriale; 13. Drum Ritualic și 14. Poteci de Inițiere. El aduce ploaia și curcubeul. Cum îi plăcea însuși lui Alexandru să zică scopul este același redeșteptarea legăturilor magico-simbolice dintre om și univers. Broboanele de sudoare apărute pe frunte și le-a șters cu o batistă din buzunarul cămășii. Apoi a mai turnat puțin ceai.

– Dumneavoastră, credeți în monument?

A râs de întrebarea mea directă s-a gândit puțin, apoi a zis:

– Da, cred. După ce a fost finalizat, o vreme îndelungată a plouat... era chiar atunci când eu mă mutam în acest sat. Nu plouase de treizeci de ani. Acum, de când a murit, ai să zici că nu e adevărat, dar nici că a mai plouat din martie. Nu mai ai prea multe de adăugat când un bătrân pe care îl respecti rămâne adâncit în vremuri aș putea zice actuale. Așa că i-am mulțumit frumos că mi-a răspuns la întrebări și m-am hotărât să mai văd o dată monumentul.

Un vis neîmplinit

Chira a primit o aprobare din partea Uniunii Europene și un fond de 125.000 de euro pentru proiectul *Din deal în deal pân' la Viena*. Din păcate, talentatul artist a murit înainte să și ducă la bun sfârșit acest proiect care ne-ar fi promovat țara. Și, în timp ce, amurgul roșiatic se lasă peste sat, mă întorc profund impresionată de ceea ce am aflat azi. Este o altă zi în care mi s-a demonstrat că România are foarte multe lucruri de oferit, dar și mai multe de descoperit. Mă duc spre casă cu o sticlă goală, pentru că legenda spune că instalația intră în funcțiune după ce o cană cu apă a fost golită în Fântâna oglinzii. Când am plecat spre Cluj, se adunau deja norii deasupra satului...

LITERATURĂ ȘI TOTALITARISM

Ioana Hodârău
clasa a XII-a F

Literatură și totalitarism. Etic și estetic. Dezbateri, problematizări, polemici în mileniul III. Cuvinte care să descrie una dintre cele mai așteptate activități din cadrul ediției a patra a *Întâlnirilor Internaționale de la Cluj*, ce a avut loc în perioada 8-12 octombrie 2014.

Abordând, și în acest an, o temă cel puțin controversată, dacă nu chiar neelucidată, Căile libertății, organizatorii doresc să pună pe tapetul istoriei un îndrăzneț dialog asupra trecutului recent al României. Un trecut greu de metabolizat, apăsător, Întâlnirile încercând valorificarea scriitorului și, implicit a literaturii sub toate formele sale, întrucât această artă ar fi singura care ar putea să facă îngurgitabile, astăzi, absurdul și grotescul vieții cotidiene comuniste.

Dezbaterea moderată de Ruxandra Cesereanu, cu scopul de a găsi măcar în mică măsură un sprijin în căutarea identității, s-a bucurat de participarea lui Ion Vianu, Angelo Mitchievici, Liviu Antonesei, Marius Oprea, Virgiliu Țărău, Doru Radosav, Cosmin Budeanca, Ion Bogdan Lefter. Aceștia au adus în atenția noastră, cu deosebită putere de ilustrare, fațetele ascunse ale sistemului represiv totalitar. Mai mult, au încercat să prezinte acea cale liberă prin care literatura s-a eliberat mereu de constrângerile ostracizante, într-o formă de expresie singulară.

Speculând ambiguitatea, vădit tendențios, acel amor intelectualis, Ion Vianu, Marius Oprea sau Ion Bogdan Lefter își îndreaptă explicațiile asupra artei creatorului, abordând cu precădere teatrul modern, promovat de viziunea post-comunistă a lui Matei Vișniec. Deși Vișniec se încadrează în zona teatrului sociopolitic, este importantă remarca potrivit căreia, el încearcă să găsească prin opera dramatică, acea joncțiune fezabilă între artă și istorie contemporană, redând oroarea în întreaga ei atrocitate, într-un spectacol abstract al reconstrucției.

De fapt, tot ceea ce științific și academic nu poate fi explicat, arta reușește, prin înlăturarea ideii de mascaradă so-

cială, prin îndepărtarea de limbajul ideologic, manipulativ. Ea cre-ează un cu totul alt limbaj, care poate să treacă în planul estetic. Pornind de la piesa *Spectatorul condamnat la moarte* (Matei Vișniec), Ion Bogdan Lefter, vorbește despre faptul că omul modern e un spectator al pro- priului său trecut, un trecut demential, maladiv și dureros. Însă, prin teatru și nu numai, s-ar putea trece de mirajul se- ducător al comunismu- lui, se poate ajunge la înțelegerea că acest co- munism este în fond, o stare de spirit, care per- sită și astăzi sub forma reminiscentelor sub- conștientului colectiv. Comunismul stărilor de spirit nu poate fi com- bătut decât printr-o altă stare, de data aceasta, una de privire obiectivă asupra mutației teribile care s-a produs în psi- hicul omenesc. După cum evidențiază filozoful

Ioan Hara, literatura e oxigenul necesar frânării spălării pe creier, e un joc pur al ideilor, e me- dicamentul împotriva construcției morbide a represivității.

Concluziile Întâlnirilor se referă la faptul că înțelegerea comunismului nu se limitează doar la simpla ideologie ca fapt concret, ci, el reprezintă, în continuare, menhina psihicului poporului, ceea ce face imposibil progresul nostru intelectual.

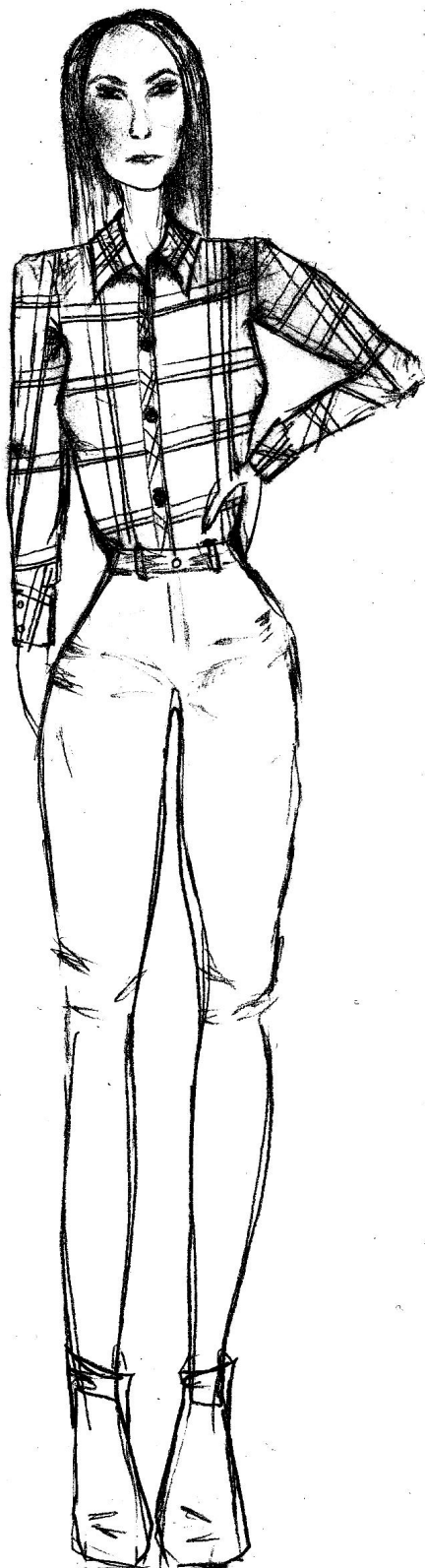
Ceea ce rămâne în urmă este memoria, ce nu lasă loc uitării. Este o memorie atât emoțio- nală, cât și justițiară, dar mai presus decât acestea, o memorie este- tică a imaginației narative, singura capabilă de interpretare a tot ceea ce a schimbat sistemul dictatorial în sufletul omului.

Așadar, în ultimă instanță, liter- atura promovată în contempo- raneitate și transpusă cât mai aproape de conștiință, a creat o originală filosofie a tangibilității adevărului, prin demersul intro- spectiv, purificator și eternizant.

Mereu la modă

Geanina Gavriș
clasa a X-a F

Poate una dintre cele mai mari probleme pe care le avem noi, elevii și în special fetele, este ținuta vestimentară, deoarece vrem să fim mereu la modă, și, în același timp, hainele să fie confortabile și potrivite pentru școală.

Ei bine, iată niște sfaturi pentru a salva timp dimineața, conform tendințelor și stilurilor diferite de îmbrăcăminte adoptate de adolescenți

1. Sportiv

Dacă ești genul sportiv și ai antrenamente după ore sau pur și simplu așa te simți cel mai bine, geaca sau vesta de fâș matlasate sunt ideale pentru tine. Acum, în sezonul rece, sunt nelipsite din orice garderobă, fiind confortabile, călduroase și numai bune pentru a fi purtate toată ziua. Le poți combina cu skinny jeans sau o pereche de pantaloni sport cu talie elastică, un pluover simplu și o pereche de pantofi sport cu talpă ortopedică, care sunt un *must have* în acest sezon.

2. Casual

Ținutele casual sunt cel mai frecvent folosite la școală. Dacă preferi haine confortabile, iată câteva sfaturi pentru tine :

Cămașa în carouri: ce poate fi mai potrivită pentru școală decât o cămașă din bumbac care să îți țină de cald toată ziua? Imprimeul cel mai în *trend* este cel în carouri, mici, mari, este alegerea ta. De asemenea, toamna aceasta se poartă nuanțele închise de albastru, verde, roșu, vișiniu sau cărămiziu

Rucsacul din imitație de piele sau material de jeans: ei, bine, da, când vine vorba de școală, vine vorba de cărți, așa că ghiozdanele sunt cea mai bună soluție pentru zilele aglomerate. Dacă totuși vrei să dai puțină personalitate vechiului ghiozdan, îi poți aplica niște insigne sau patch-uri. Army boots: confortabil e cuvântul-cheie pentru acest must have al sezonului. Cizmele sunt foarte ușor de asortat, iar acum, toamna, sunt numai bune în zilele ploioase.

3. Elegant

Dacă eleganță este cuvântul care te definește, atunci trebuie să ai neapărat în garderobă un trench. Fiind destul de groase trench-urile sunt potrivite pentru școală, dar trebuie să ai grijă la lungime, dacă sunt prea lungi se pot murdări foarte ușor, de asemenea modelele cambrate oferă un plus de eleganță. Trebuie să ții cont și de material; stofa este cea mai bună păstrează căldura și este moale la atingere. Culorile în trend pentru trench-uri sunt negru, crem și roșu. Se pot purta în combinație cu skinny jeans sau o fustă cloche și o pereche de botine sau cizme lungi de tip echitație. Accesoriile sunt foarte importante, iar o geantă mesager supradimensionată completează perfect outfitul.

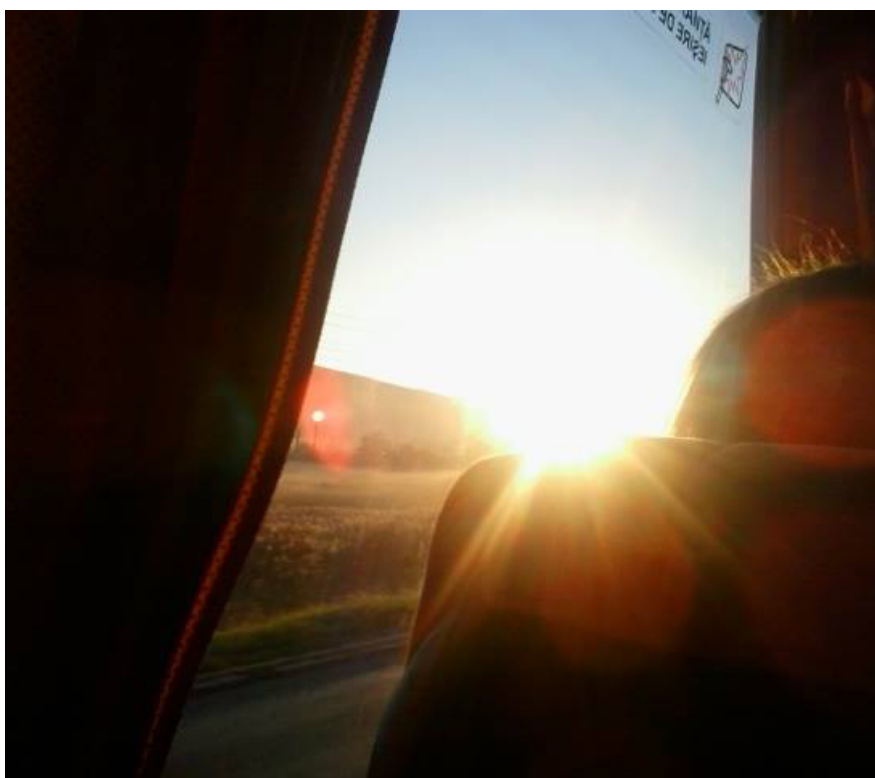
Olimpici prin Antichitate, Ev Mediu și contemporaneitate

Anda Stan
clasa a XII-a F

Nu e de ajuns să fii bun în ceea ce faci, pentru a avea performanțe într-un anumit domeniu, e nevoie de muncă, perseverență, dar și de momente relaxante, în caz contrar, o iei razna! Astfel, după ce elevii liceului nostru au dat tot ce au avut ei mai bun, au ajuns la olimpiade naționale sau chiar internaționale, ori, pur și simplu, au reușit să aibă 10 pe linie, a venit momentul să ia o pauză binemeritată!

Nu mai știu cât era ceasul, dar orașul încă nu se trezise, autobuzele abia se sileau să plece din stații, iar tinerii ajunseseră de puțin timp acasă după o vineri noapte agitată. Însă eu eram trează (mai mult sau mai puțin) și nerăbdătoare – urma să îmi petrec următoarele două zile în compania celor mai deștepti oameni pe care liceul nostru i-a dat în anul școlar 2013-2014. Am avut plăcerea să fiu invitată în ceea ce urma să se dovedească a fi una dintre cele mai reușite excursii din viața mea.

Toată lumea a ajuns la autotocar și am plecat. Nu voi minți – eram cu toții adormiți, copii și profesori deopotrivă, dar știam că trebuie să ne conservăm energia pentru ceea ce va urma. Primul popas l-am făcut în Lupșa unde am vizitat muzeul local. Ghidul nostru (o femeie energetică, glumeață și care, cel mai probabil, reușise să bea o cafea în acea dimineață) ne-a povestit cum încă de pe vremea bunicului ei au început să se strângă obiecte valoroase, în ce fusese odată, școala satului. Ne-a arătat chiar steagul cu care, în 1918, o

delegație fusese la Alba-Iulia, atunci când a avut loc Marea Unire. Am văzut și cum se găsea aurul demult, cum se separa de nisip, ce mai! tot procesul de care era nevoie până a se ajunge la câteva grame (în cel mai bun caz!) de minereu atât de prețios, în stare pură! Următoarea oprire (și, de altfel cea pe care eu o așteptasem cel mai mult!) a fost la Roșia Montana. Locul acela m-a făcut să înțeleg de ce se spune că, demult, Edenul era pe Pământ: natura în stare pură, liniște și o întreagă poveste, care, pentru cine are timp să o asculte, fascinează și rămâne întipărită în minte. După o scurtă așteptare, am coborât în Galeriile Romane. Nu pot să zic că e locul unde mi-ar plăcea să muncesc, sincer! Dar pentru scurtele momente cât am pătruns în acel univers, am fost surprinsă de ceea ce am văzut – simpla imagine a Antichității, în care oamenii nu dispuneau de resursele actuale și, totuși, au reușit să creeze o adevărată rețea de labirinturi, în care te poți pierde foarte ușor dacă nu ești atent. Ni s-a spus și legenda vâlvelor, duhuri ale aurului care ar bântui încă și astăzi locurile. Mai apoi, ieșind, ni s-a arătat o colecție

de fotografii din secolul trecut, care surprindeau localnicii muncind. Abia atunci am realizat cât de norocoasă sunt, căci vedeam copii de 8-9 ani care cărau în spate coșuri cu bolovani, bătrâni, care, în loc să se odihnească după o viață de trudă, încă dădeau o mână de ajutor celor mai tineri.

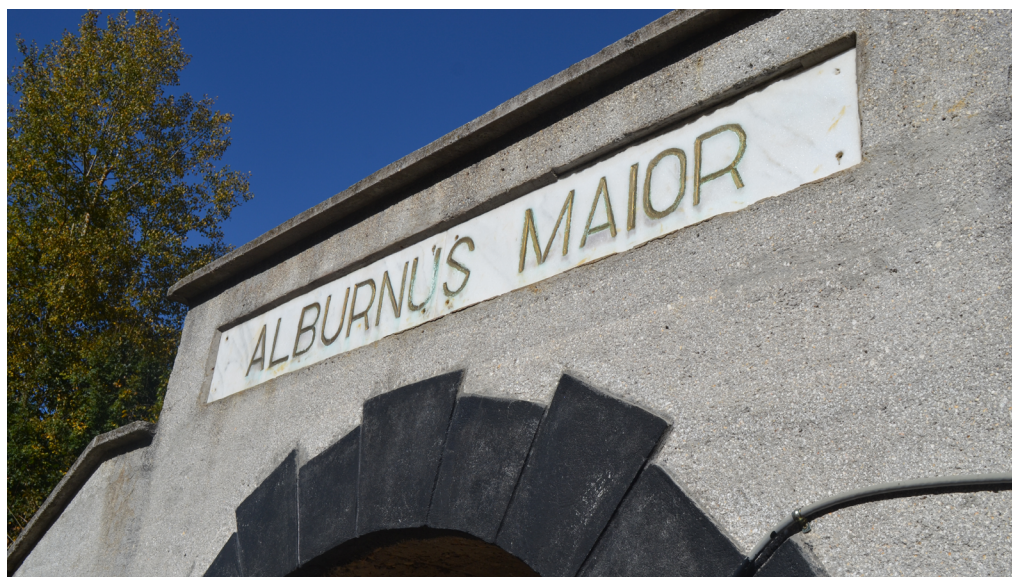
Luându-ne cu greu rămas bun de la Roșia Montana, ne-am îndreptat spre Brad, un

simplicu orașel, dar care adăpostește o altă mică mină de aur (și la propriu și a figurat!). Acest loc are sub tutela sa așa-zisul Muzeu al Aurului. Sigur, nu am văzut numai aur, ci și pietre prețioase ori semiprețioase, dar, per total, a fost o adevărată încântare!

Am plecat, apoi, să ne cazăm, în Hunedoara. Râsete și voie bună, discuții de cali-

tate, care mai de care mai interesante sau haioase, o seară reușită ca să rezum totul în cât mai puține cuvinte. Dis-de-diminează, deși adormiți după o noapte de socializare, ne-am urcat iar în autocar și am pornit către castelul Huniazilor. De cum am trecut podul și am intrat în mica ce-

tate, aerul Evului Mediu s-a ținut scai de noi. Totul era învăluit în acea umbră de mister, până și praful care se filtra printre razele soarelui! Am tras cu arcul și am văzut dansuri specifice epocii, am vizitat dormitorul matrimonial și sala de tortură, zidurile înalte care adăposteau tunuri de apărare, sala armelor și am văzut

chiar fântâna săpată de cei doi turci ghinionști. Am continuat călătoria, îndreptându-ne către o altă cetate, cea a Devei. După ce am urcat destul de multe trepte, am ajuns deasupra acestui (oximoronic de) încântător oraș industrial. Fiindu-mi frică de înălțime, nu m-am apropiat de balustrade, dar și ceea ce am văzut din colțul meu, a fost de ajuns pentru a putea spune răspicat: oriunde ai merge în România, vei vedea cele mai frumoase locuri cu puțință! Ultimul po-

pas al excursiei noastre a fost cetatea Alba Carolina (sau, pentru cei necunoscători, Alba Iulia). Dar, pentru că drumeților nu le stă bine să viziteze și să tot viziteze, căci le mai trebuie și un moment de respiro, ne-am oprit la un pahar de vorbă și am continuat în tonul serii precedente – râsete și voie bună. Ajunși la Cluj, mai mult adormiți decât treji, am tras linie și am adunat: aceasta a fost, probabil, cea mai reușită excursie din ultimul timp.

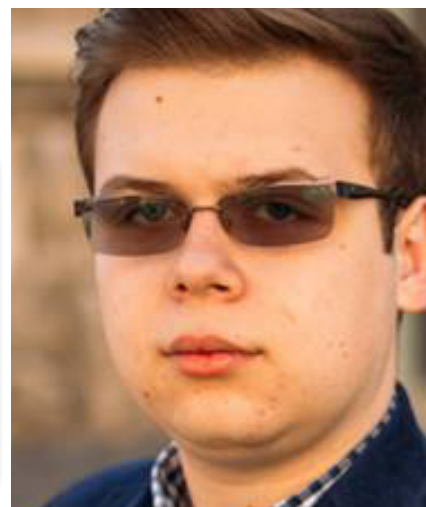
Iar eu, acum, stând și reflectând la cele petrecute (deși, poate, ar trebui să învăț pentru testele din zilele care urmează) am ajuns la concluzia că nu e de ajuns să mergi în locuri minunate, contează și compania pe care o ai.

Fără exagerări...

Cu și despre filme

Cătălin Meseșan
clasa a XII-a MI2

Nu sunt un om care se uită 24/24 la filme, însă dintre ecranizările pe care le-am văzut am ales câteva care, poate nu sunt cele mai bune din istorie, unii le-ar caracteriza chiar clișeistice. Știți de ce le-am ales? Deoarece unele mă fac să mă simt ca un copil, în timp ce la altele îmi pun întrebări asupra evenimentelor și mă transpun în situațiile imaginate.

Batman: The Dark Knight

Heath Ledger. Atât. Modul în care Heath joacă rolul Joker-ului este impresionant. Este primul film în care uit de Batman, dar rămân marcat de acțiunile și de citatele monstrului atipic. De ce atipic? Fiindcă nu încearcă să

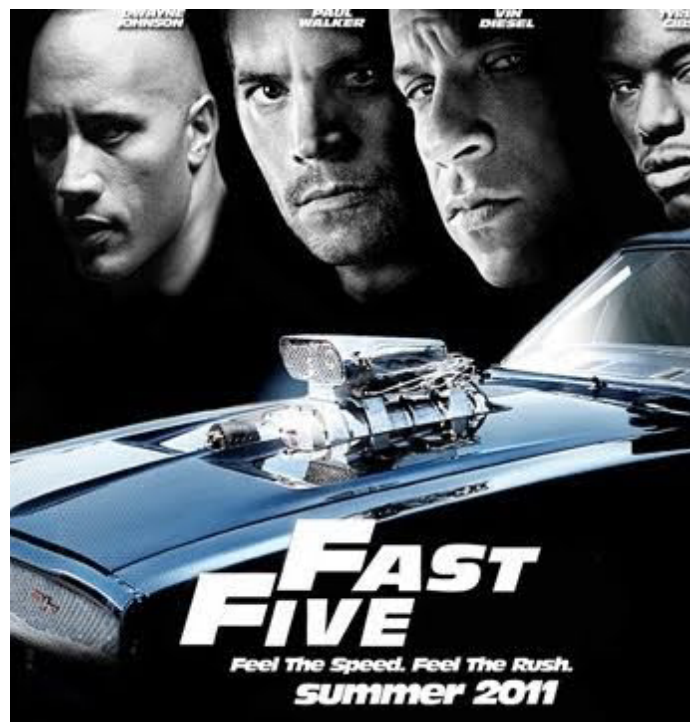
îl învingă pe Batman prin forța brută, ci prin inteligența superioară și capacitatea sa de a analiza și de a descoperi defectele oamenilor. Nu uit nici acum, la un an după ce am văzut filmul, momentul în care Joker obligă o barcă de deținuți să arunce în aer un alt vapor plin cu oameni obișnuiți pentru a supraviețui și viceversa. Ce a urmat e surprinzător. Nu este vorba despre bani, ci despre transmiterea unui mesaj: „Eu sunt ca un câine care fuge după mașini, nu știu ce o să fac cu una, dacă o prind” și arhicunoscutul “Why so serious?” sunt doar câteva din replicile memorabile ale acestui personaj, care mă intrigă și mă provoacă să mă întreb cum aș acționa eu în situații similare. De aceea, mi-a rămas în memorie.

Străina

Un film vizionat alături de colegii mei în cadrul unei acțiuni desfășurate în săptămâ-

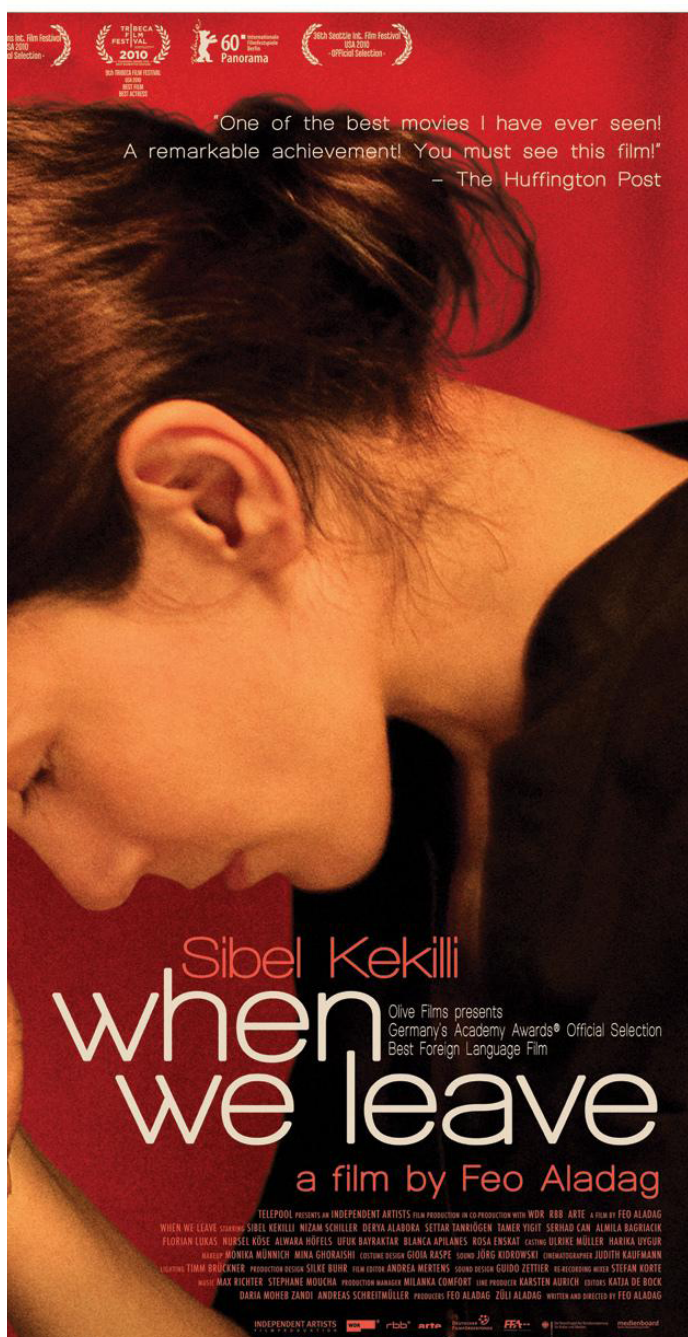
na „Să știi mai multe, să fii mai bun”, care prezintă o poveste despre diferențe culturale, prejudecăți, discriminare. Prezintă o mamă turcoaică ce fuge cu copilul, încercând să se refugieze în casa părinților ei, emigrați în Germania. Aceștia o vor trimite înapoi. Ea refuză să meargă. Petrece o parte din timp prin case de ajutor. Finalul e șocant, dur, însă foarte aproape de realitate. Mama, de fapt, încearcă să iasă din acest joc, dar nu poate, fiindcă, dacă va rămâne cu familia, va fi omorâtă, iar dacă se va întoarce la soțul ei, va fi moartă din punct de vedere sentimental. Acest conflict se derulează în fața copilului a cărui unică vină este aceea de a se fi născut.

Un film care prezintă o realitate neașteptată, fără exagerări, care naște controverse și discuții interesante. Acestea sunt câteva dintre filmele pe care le recomand și pe care mi-a făcut plăcere să le vizionez. Aceste ecranizări impresionează prin complexitatea personajului creat, în cazul primului, prin acțiunea intensă sau prin firul narativ și finalul șocant în cazul ultimului.

Fast Five

Nu cred că este posibil să furi un seif de 30 de tone din secția de poliție. Nici nu cred că metoda de a-l fura, legându-l la două mașini de 1000 de cai putere este una viabilă din cvasimotive. În același timp, nu știu cum e posibil să nu lovești o singură mașină, conducând cu 120 km la oră, prin Rio de Janeiro. Dar nu contează, toate acestea, deoarece, acest film nu a fost făcut să fie cât mai real, ci cât mai plin de acțiune. *Fast five* este varianta pe peliculă a testosteronului. Arme. Mașini. Multă acțiune și o poveste unică, ușor de urmărit. Probabil și conjunctura m-a influențat, fiind lansat în miez de vară, însă a devenit în scurt timp preferatele mele.

Altceva în muzică

Ecaterina Stan
clasa a XII-a F

Zilnic ascult între trei și opt ore de muzică. Da, pare enorm, având în vedere faptul că, teoretic, opt ore dintr-o zi dorm, alte șase sunt la școală. Dar n-am ce face, așa m-am obișnuit: muzica trebuie să fie mereu pe lângă mine. Pentru fiecare stare am câte un stil/ o trupă/ un cântăreț (cântăreață) pe care îi prefer.

Azi sunt în pasa mea de îndrăgostită, deci ascult Alexandrina Hristov.

Mai mult ca sigur foarte mulți n-au auzit de ea. Sincer nici eu, până acum șase luni când, întâmplător, un prieten mi-a dat să ascult o melodie de-a ei. Mare greșeală. De atunci mereu îl băteam la cap să-mi dea să ascult melodia fetei care caută mereu ceva, după cum îi spuneam

eu la început, deoarece, spre rușinea mea, uitam cum o cheamă.

Am început să-i ascult piesele și să mă interesez cine e ea de fapt. Pictoriță, cântăreață, poetă, astea sunt cele mai importante lucruri care trebuie spuse despre ea.

Ambiție, hotărâre, talent acestea sunt cuvintele care o descriu. Plecată în 2005 din Chișinău, a venit în România. De ce? *Am fost chemată. Și am venit. Lucrurile se întâmplă de la sine. Sau e puterea destinului sau a gândului, greu de înțeles... și nici nu poți să explici, oricum nu are rost. Mă bucur că drumul meu prin viață este însuflețit de muzică și pictură. Momentan, acest drum trece prin România. Măine, cine știe pe unde...* spune ea într-un interviu acordat cu ceva timp în urmă. Întrebată de amicul care mi-a prezentat-o de ce îi place atât de mult să o ascult nu am știut ce să-i răspund. Am spus doar că *Nu știu, îmi place doar. Ce?! Eu te-am întrebat pe tine vreodată de ce îți place atât de mult mirosul de liliac?!* Într-adevăr, un răspuns fără logică, dar a fost singurul lucru care mi-a venit în gând. Pentru că într-adevăr nu știam de ce îi place atât de mult. Dar acum știu. Este tot ce poate

fi un artist. Este fragilă, dar atunci când începe să cânte toată acea fragilitate e înlocuită de o voce puternică și hotărâtă, care îi dă o altă înfățișare. Felul cum articulează cuvintele, cum le lungeste sau pur și simplu le rostește ca pe o poezie, ei bine, acest stil al ei, e unic. Și nu în acel sens în care suntem cu toții unici. Într-un fel nou, de nedescris, imposibil de imaginat.

Altceva. E feminină, o feminitate dusă la un alt nivel. Aproape ireală, desprinsă parcă dintr-un album. Albumul unui pictor francez. *Sunt femeie și sunt mamă. Sunt ceea ce cânt, ceea ce*

pictez. Pictura și muzica îmi oferă o stare de bine. Le fac pentru mine. Astfel, mă simt împăcată și viața capătă sens. Puterea unei mame este dragostea. Puterea femeii este feminitatea ei. Și cred că lucrul pentru care o apreciez cel mai mult e faptul că e altfel decât ceilalți artiști.

Da, nu e atât de cunoscută, dar diferența e de public. Trebuie să ai ceva în cap ca să poți să asculți și să înțelegi ce vrea să spună. Aici nu mai e vorba de aceleași trei sau patru versuri care se repetă, același beat făcut la rezezeală de una dintre casele de producție autohtone. În plus, dacă știi franceză sau rusă, ai șanse și mai mari să înțelegi tot ceea ce spune, deoarece pe lângă română, artista alege și aceste două limbi pentru a-și exprima tot ce înseamnă gând. (*Gândesc în imagini, iar limba alege singură să exprime aceste imagini. Gândurile curg, imaginile devin poveste, iar limba le povestește prin cuvinte, prin muzică. Mă bucur că pot să mă exprim în mai multe limbi, deși în ultimii ani scriu în română.*)

Pe lângă muzică, Alexandrina pictează. Arta e divină. Și muzica, și pictura sunt căi de exprimare, de transmitere a unui mesaj. Și dansul transmite, și poezia... Artistul este acea ființă sensibilă, suficient de deschisă pentru a fi conectată la anumite unde din univers, pe care le prinde, le filtrează prin sine și le transmite mai departe, le împarte cu alții. Muzica este sunetul, iar pictura este imaginea unei povești.

Desene la fel de unice ca ea, desprinse dintr-o altă lume. Multă culoare, fețe de păpuși și ochi accentuați, acestea sunt câteva dintre particularitățile operelor ei. Cotate foarte bine de criticii de artă, la început, trebuie să recunosc că n-au avut prea mare căutare, dar cu timpul, asta s-a schimbat. Câteva picturi vândute la concerte, la vernisaje care atrag foarte mulți oameni interesați e o adevărată trecere, nu?

Primul ei album a apărut în 2009, se numește *Om de lut* și cuprinde cântece inspirate din viața ei. Gândurile Alexandrinei transpuse într-o variantă lirică. Stilul său muzical este greu de definit, dar se încadrează între pop acustic, rock contemporan, alternativ, jazz și soul, cu elemente inovatoare la nivelul compoziției și al versurilor. Sau, cum îmi place mie să spun, este un adevărat buchet de stiluri muzicale, care se întrepătrund și formează ceva inedit.

Alte cuvinte despre ea, probabil că ar fi de prisos. Sau dacă există altceva ce ar mai trebui adăugat, o să las muzica ei să vorbească, pentru că cel mai bine o descriu creațiile ei.

Bălcescu la cealaltă poartă

Andrei Moșuț
clasa a XII-a MI2

Aflați în apropierea începerii vacanței de primăvară și, implicit, la finalul pregătirilor pentru bacalaureat, tot ceea ce urmează fiind doar repetiții înainte de marea reprezentație, ne putem permite să delectăm cititorul cu o mică retrospectivă a prestigiosului nostru liceu. L.T.N.B. a fost și va fi întotdeauna un liceu care susține elevul, ajutându-l să se creeze. Deși în școala noastră intelectul este cheia spre reușită, acesta are nevoie de resurse și de un bun tratament pentru a da randamentul dorit. Toată lumea știe că algoritmul de funcționare la nivel maxim, dar și constant, presupune stilul sănătos de viață, adaptat la condițiile în care se desfășoară. Reușita într-o școală de top implică abilitatea elevului de a se autodepăși, fiind întâlnită în toate activitățile, atât din școală cât și din afara ei. Așadar, pentru a se putea lupta cot la cot cu colegul, pentru a-l depăși și pentru a evolua, creierul are nevoie de sport și relaxare.

Deși în lumea sportului, totul pare mai simplu, fiind adaptat la competiția continuă, întâlnită în viața cotidiană, nu este chiar așa. Depun mărturie în acest sens numeroșii elevi ai liceului cu rezultate importante în acest domeniu.

Baschet:

Dorința de a persevera pe plan individual ajută echipa să obțină succesul cu ușurință, fiecare component, dorindu-și perfecționarea. Astfel, echipa școlii a obținut numeroase rezultate notabile, printre care: un loc II, anul acesta (2015) la *Olimpiada Sportului Școlar* (gimnaziu), un loc I la echipa de nelegitimați în 2014. Dat fiind faptul că fără individualități nu se poate forma echipa, iată câteva rezultate:

Mihai Kallos: campion național de patru ori consecutiv cu echipa de junior a celor de la Universitatea („U” Mobitelco), dar și o prezență la *All Star Game*, competiție organizată în care pot evolua cei mai buni jucători din campionatul județean.

Cel mai bun exemplu de elev eminent la școala, dar și pe teren este Vlad Platon, care a reușit să-și conducă echipa de baschet (nelegitimați) pe drumul spre primul loc la *Cupa Liceelor* (2014). Însă el a demonstrat superioritate față de adversar și în domeniul informaticii, reușind să obțină rezultate importante în numele școlii și al

îndrumătorilor săi la olimpiada de informatică unde i s-a acordat premiul special și locul 7 pe țară, locul 3 la Itec. Deși băieții au un atu în lumea sportului, fiind avantajați fizic, fetele sunt excepția de la regulă, Alexia Rus, din clasa a VI-a A, fiind cea mai bună jucătoare în mai toate competițiile la care ia parte (MVP), fata născută în 2003 fiind și cea cu cele mai multe puncte înscrise.

Fotbal:

Dacă fotbaliștii noștri s-au remarcat mai mult individual în cadrul echipelor din cluburile unde sunt înscrși, ei au lucrat și la imaginea școlii, reușind calificări la Cupa Danone, Cupa Liceelor etc. La Cupa Danone, ultima calificare la faza națională se întâmplase destul de demult, în 2008, dar anul acesta un loc III la faza zonală ne-a bucurat enorm. Totuși, individual, se remarcă: Hetea Daniel (fost elev al L.T.N.B.), actualmente membru al echipei de juniori ce aparține fostei campioane la juniori a campionatului spaniol, Club Atletico de Madrid, S.A.D, a ajutat echipa liceului nostru în diferitele campionate desfășurate în ciclul gimnazial; Gabor Artenius (fost elev al L.T.N.B.), fost coleg cu Hetea, e dorit la Academia lui Hagi, transferul său fiind ca rezolvat; Moșuț Andrei a făcut un pas mic, dar important în lumea fotbalului, debutând în liga a 4-a seniori, totuși fără rezultate notabile încă, fundașul stânga reușind să înscrie 6 goluri în ediția trecută a campionatului județean de juniori.

Handbal:

Fetele noastre au reușit să se impună la campionatul județean, luând, fără prea mari probleme, un binemeritat loc I.

Karate:

Boie Andreea: participare la Campionatul European și triumf mondial în Serbia (locul I – 2014).

Ruxandra Simonescu: câștigătoare a Polish Open 2012. Deținătoare a centurii maro (3 kyu), dublă campioană națională, a strâns și multiple medalii internaționale, reușind și un loc 5 la mondiale.

Astfel, avantajul de a fi bălcist constă în faptul că elevii sunt învățați că nu numai prin studiu, care satisface plăcerea părintelui obișnuit cu ideea că nu e bine să visăm, ci și prin abilitățile dezvoltate în cadrul diferitelor sporturi practicate se poate evolua.

Oameni puternici

Laura Rășinar
Ex-clasa a XII-a Șt
2010-2011

Eram la sfârșitul clasei a zecea și îmi făceam deja planuri să încep un studiu intens la materiile pentru concursul de la Facultatea de Stomatologie. În timp ce ne deplasam cu mașina părinților mei, în concediul de odihnă, mama mea a ascultat pe un post național de radio o ofertă a Academiei Militare pentru cariera de viitor ofițer. Atunci nu am luat în seamă prea mult anunțul, dar când ne-am întors din concediu am accesat site-ul Academiei Forțelor Terestre din Sibiu și am văzut despre ce este vorba. Seara am convocat consiliul de familie și le-am povestit despre ce văzusem pe site. Tatăl meu, colonel inginer în rezervă, a zâmbit și m-a întrebat dacă eram dispusă, în cei doi ani până la examen, să fac un efort prelungit pentru a putea să intru. După câteva zile de gândire, le-am spus părinților că m-am hotărât: voi da examen de admitere la Academia Forțelor Terestre din Sibiu. De ce am renunțat așa ușor la ideea de a deveni medic stomatolog? Fiindcă nu era vorba de o pasiune și la vârsta adolescenței e normal să pendulezi între opțiuni. Călea armelor mi se părea provocatoare și eram sigură că matematica și psihologia care îmi plăceau în liceu vor conta în continuare în cariera mea.

Au urmat doi ani de foc în care am învățat pe rupe la matematică, psihologie și engleză, dar m-am pregătit și pentru examenul sportiv care era eliminatoriu și destul de dur. Și... am intrat prima cu media 9,56. Din ziua în care am intrat și până în prezent (sunt în anul II de studiu), am fost și sunt tot pe locul întâi. Pentru mine, a intra în sistemul militar a fost și o ambiție personală, dar părinții mei erau convingși că este o cale de a-mi asigura un viitor. Au putut să vadă avantajele pe care eu nu le vedeam. În plus, mai este și felul în care mă privesc oamenii atunci când sunt îmbrăcată în uniforma militară și care, de ce să nu recunosc, mă onorează atât pentru faptul că ofițerii sunt plasați pe o treaptă superioară a unei ierarhii stabilite tacit de către concitadini, cât și pentru faptul că armata țării noastre se află pe primul loc ca încredere în rândul românilor.

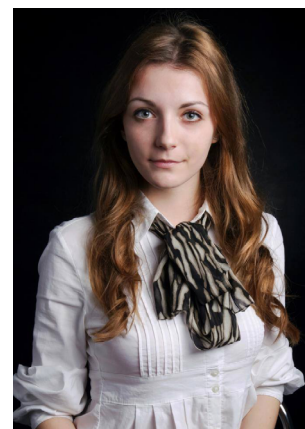
Nu sunt de acord cu cei care spun ca această meserie ar fi lipsită de viitor. E adevărat că o astfel de preocupare poate părea mai puțin ancorată în cotidian, dar, ca în oricare alt domeniu, depinde de abilitatea de care dispune fiecare în a se impune, a-și conferi un statut satisfăcător în contextul actual. Nu cred că sunt în măsură să dau altora sfaturi privind cariera, însă cred că este extrem de important să-ți stabilești prioritățile, să tratezi cu maximă seriozitate ceea ce-ți propui, să abordezi cu îndrăzneală proiecte ce pot deveni, în timp, certitudini.

Constat tot mai des că mulți tineri lucrează în alte domenii după ce termină facultatea, adică nu se angajează în domeniul în care au studiat. În cazul ofițerilor, locurile de muncă sunt garantate în profesia aleasă și salariile sunt peste media locurilor de muncă finanțate de stat. Armata este pentru oameni puternici, nu ai voie să ai scăpări, trebuie să fii mereu atent și concentrat. În jurământul nostru de credință față de patrie se spune:... *jur să-mi apăr țara chiar cu prețul vieții...*, iar acest lucru nu este chiar puțin.

Și totuși,... medici

Loredana Fărcaș
Ex-clasa a XII-a MI1
2011-2012

Îmi amintesc și acum pieptul primului cadavru. Prezenta două incizii sub forma literei T, cu linia orizontală trasată caudal. Pielea era uscată și vânătă pe alocuri, iar la nivelul spațiului intercostal VII stâng, pe linia axilară anterioară, avea o aluniță. Nu era dintr-acelea cancerigene, nu vă grăbiți să puneți un diagnostic. Era însă, mărturisesc, inestetică. Nu l-am atins.

În prima lună, micul dejun l-am servit la căpătâiul lui. Mirosea a formol și a nesimțire. Nesimțirea celor de lângă el, care îl fotografiau și vorbeau despre el pe Facebook. Mulți medici, puțini oameni, toți creștini.

Am învățat între timp să stau singură în a doua bancă. Purtam halat și detestam boneta. Toți știau cum mă cheamă, mai puțin profesorul de anatomie. Îmi spunea, în ciuda corectărilor mele, „Iulia”.

Suntem nervi spinali, nu măduve. M-am înscris în cercuri științifice. Și, am dezvoltat încetul cu încetul o pasiune pentru știință. Pentru cercetare. Pentru biofizică și biologie celulară. Pentru ființa umană și complexitatea alcătuirii ei. Dumnezeu nostru știe oare ce-a creat?

Ieșeam în oraș destul de des. La teatru și la ceai. Oamenii nu-mi mai erau străini acum. Vedeam prin hainele lor circuitul sângelui. Știam când pășesc, ce mușchi li se contractă. Fumau și puteam să numesc cel puțin trei promotori și patru oncogene care vor fi transformate.

Vroiam să știu mai mult. În fiecare zi.

În 21 ianuarie a început sesiunea. Primul examen: biologie celulară. Material de studiu: o cărticică de 90 de pagini. Ca să fiu sinceră, a fost un tratat de 1475 de pagini, scris în engleză. Puteam alege să tocesc sau puteam alege să înțeleg. Le-am ales pe amândouă. Așa am reușit să obțin al treilea punctaj din 80 de candidați. În medicină nu este loc pentru neștiință.

Al doilea examen: anatomie. În noaptea de dinainte am trecut prin toate cercurile infernului lui Dante. Am plâns, am abandonat și am cerut liniște și timp. Trecuse de miezul nopții și din cele 760 de pagini, doar jumătate le știam perfect. Prea puțin. Îmi amintesc cu exactitate senzația de greutate pe care am avut-o atunci când m-am pus să dorm. Eșuasem.

Proba teoretică fixată la ora 14:00. Bioritul meu refuza să-și modifice setările. Albi la față, slabi, monotoni – ne pregăteam pixurile și substanța cenușie pentru executare. Subiectul? O porcărie pentru cei obsedați de detalii, o binecuvântare pentru cei care citiseră printre rânduri. M-am încurcat la 2 x 3, dar am rezolvat integralele. Nu va conta. Aici dacă nu știi baza, primești 0 puncte.

Proba practică – startul: ora 16:10. Ordine alfabetică. Primul miel ieșit din purgatoriu: *E nervos. Țipă. Nu ai timp să te gândești.* După 15 minute, altul: *Mi-a dat strâmtoarea superioară a bazinului. Am început greșit. A strigat și mi-a spus că sunt cretină. La al doilea subiect i-am cerut să mă lase să plec. Nu am mai rezistat. Am picat.*

Mi-am luat halatul și boneta. M-am așezat pe scaun și am început să mă joc cu penseta. Apoi cu bisturiul. În scurt timp mi-am găurit prima pereche de mănuși și mi-am tăiat puțin din șireturi. Dacă cineva m-ar fi întrebat cum mă cheamă, n-aș fi știut să-i răspund. La ora 19:47

am fost invitată în purgatoriu. Mi s-au dat subiectele și am fost trimisă la cadavru. Înaintea mea, Dragonul mântuise pe alți doi. Apoi din capătul celălalt al sălii mi-a strigat: *Dacă ai ceva de zis, zi, dacă nu, ieși.* Am început să turui. M-a oprit. M-a întrebat altceva. I-am răspuns, dar în lunga înșiruire de mușchi și nervi, inversasem două denumiri. A scuipat fum. M-aș fi apărât, dar nu-mi dădeam seama ce nu era bine. Gândisem corect, dar spusese greșit. Aș fi vrut să-mi scot corzile vocale atunci pe loc și să le arunc în formol.

A urmat alt șir de întrebări. Simțeam că mă sufoc. O alertă de incendiu ar fi fost potrivită. Când mi-a dat drumul, a spus „onorabil”.

Am închis ușa laboratorului și acolo, înaintea celorlalți, m-am așezat lângă perete și am început să plâng. Nu era tristețe. Nu era fericire. Era oboseală. Nesomn. Epuizare.

Mi-am dat jos halatul. Boneta. Am pus bisturiul în trusă. Afară, mă aștepta Inginerul. *Am găsit o piesă excepțională astăzi și ți-am adus căști ca să o asculți.*

Prima sesiune e primul pacient. Al meu a fost șase zile în stop cardiorespirator. A murit între timp. Nu fiți triști. Mai este destulă colivă.

Învelișuri lepădate

Andra Coldea

Ex-clasa a XII-a Șt

2011-2012

În ziua în care copilul realizează că toți adulții sunt imperfecti, el devine un adolescent; în ziua în care îi iartă, devine adult; în ziua în care se iartă pe sine, devine înțelept. (Alden Nowlan)

Drag cititor, azi îți se va vorbi mult despre învelișuri lepădate, poate deja uitate. Vei vedea exemple de metamorfoze prin care ai trecut sau care încă te așteaptă nerăbdătoare și se va dovedi că oamenii sunt într-adevăr exuviabili.

Din nefericire, mă văd nevoită să fac o scurtă precizare: nu sunt deloc persoana potrivită să îți vorbească despre adolescență, dar îți voi povesti, în schimb, puțin despre mine.

Evocarea trecutului meu adolescentin nu îmi trezește niciun fel de regret, nicio urmă de melancolie. Într-un fel, această pasivitate mi se pare bizară, chiar anormală. Mereu am crezut că reconstituirea fictivă a trecutului vine negreșit pe un fond de suspine și dor. Dar nu e așa.

Adolescența mea a fost doar un alt fel de liniște. Nefiind o simpatizantă a schimbării, am ajuns, într-un mod distant și tăcut, să o condamn. S-au petrecut nesfârșite modificări subite cu care nu am putut ține ritmul. Cei pe care îi cunoșteam din prima zi de școală își confecționau de acum măști și își exersau viitoarele roluri și pasiuni. Se luptau cu înverșunare să crească, iar eu nu înțelegeam nevoia lor de a se construi. Dacă ei vroiau să se alinieze cu lumea, eu vroiam să fiu opusul lor. Sigur, m-am simțit neînțeleasă, la fel cum, probabil, se simțeau și ei. Nu am trăit nicio poveste de dragoste dezarmantă, nu am experimentat niciodată nevoia de evada prea departe. Nu simțeam că mă aflu în locul nepotrivit, am visat doar și am ascultat melodii simple, neexpresive.

Dacă aș putea, i-aș spune micuței de atunci că schimbarea este de multe ori bună și trebuie acceptată, i-aș spune că peste puțin timp își va găsi locul și că lumea nu trebuie văzută doar în alb și negru.

Drag cititor, adolescența este ca un fel de trezire. Nu spre o nouă zi, ci spre o nouă viață.

Dar, pentru a încheia într-o manieră ceva mai realistă, adolescența este totodată o invenție, un alt punct pe lunga listă a inovațiilor cauzate de revoluția industrială, alături de motorul cu aburi.

PROFESORI COORDONATORI:

Emilia Borza

Nicolae Berindeiu

REDACTOR-ŞEF:

Anda Stan,
clasa a XII-a F

REDACTOR-ADJUNCT:

Andrada Haş,
clasa a X-a F

SECRETARI DE REDACŢIE:

Ioana Hodârnu
clasa a XII-a F

Radu Suci,
clasa a XI-a MI

Numărul a fost realizat cu ajutorul profesorilor Catedrei de limba și literatură română,
IOANA HAITONIC,
AURORA MUREȘAN,
RAMONA SIM,
MIRELA TOMOIAGĂ,
ANCUȚA IONESCU,
LUCICA IELCIU,
și cu sprijinul doamnei bibliotecare
NICOLETA NĂSĂUDEAN.

MULȚUMIRI:

doamnei director,
MARINELA ZAMFIR
doamnei director-adjunct,
CRISTINA POPESCU
doamnei director-adjunct,
MIRELA BUDIȘAN

